

Tengernek Csillaga

2017. jan.–febr.
XXII/1. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Pesti Ferencesek kápolnája – kegykép

Írántad való szeretetből

*Jézusom! Te az Atya jobbán ülsz.
Onnan jössz el dicsőségben itélni élőket és holtakat.
Kérlek, add meg nekünk az Istenfélelem kegyelmét!
Féljünk igazságosságod haragjától, és az örök kárhozattól!
Soha ne kövessünk el bűnt! Ha mégis elesnénk,
azonnal bánjuk és gyónjuk meg Írántad való szeretetből!
Jézusom! Te a keresztfán
az utolsó csepp Véredet is kiontottad a mi bűneinkért.
Ezek után felfoghatatlan, hogy mernek az emberek mégis vétkezni.
Mérhetetlen sértés Számodra, hogy így visszaélnék
szereteteddel, türelmeddel és irgalmaddal.
Ezt kérted: éljetez szüntelen készenlétben,
mert nem ismeritek sem a napot, sem az órát.
A halál hirtelen jön mindazok számára, akik nem várják.
De nagy boldogság azoknak, akik készen állnak rá,
hogy megjelenjenek ítélőszéked előtt.
Ők már megtisztították magukat a bűnbánat szentségében.
Drága Szent Véred mosta hófehérre a lelküket.
Így nem esnek ítélet alá,
és ujjongó örömmel mennek be Veled a menyegzőre.
Ó Jézusom, bárcsak megfogadná mindenki szavadat,
a szent Evangélium tanítását és üzeneteidet,
amelyben megismételed a Szentírást!
Akkor nem kárhozna el senki.
Az emberek szeretetben és békében élnének a Földön.
Ámen.*

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczi István és Török József **Teológiailag lektorálta:** Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Az új évnek kezdetén	1
Részlet a Szeretláng Naplóból (12)	2
Messiási csodák (1. rész).....	9
Zűrzavaros a világ?	14
El akarják törölni a bűnt, mert terhes a számukra	15
Giovanna Riccobaldi remetenővér levele	15
Az Amoris Laetitia lábjegyzete	18
Jézusban élni	19
Teendőink a jelenlegi szellemi, politikai légkörben	20
Magyarországi Boldog Ilona OP szerzetesnővér	24
Szűz Mária ünnepek/1.....	29
Mária-kegyhelyek	
Pesti ferencesek	32
Mária kicsinyei	
Ima, szenvedés, ráhagyatkozás	34
Rózsafüzér	
A kis dolgokban felfedezni a Teremtő Istent.....	39

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Olaszország, Vicenza,
Monte Berico, kegyszobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Az új évnek kezdetén

Ma az egész Egyház örvendezik minden embert magába foglaló *istenanyaságom kimondhatatlan misztériumát szemlélve.*

Ennek az új évnek kezdetén, amely a súlyos és jelentő események előjelét hordozza, különösen figyeljetelem rám, mint a reménység Anyjára és a Béke Királynőjére!

A nagy szorongattatás idején anyai jelenlétem egyre erősebb és rendkívülbb lesz közöttetek. Minél nagyobb és kiterjedtebb lesz ellenfelem, a vörös sárkány hatalma, annál nagyobb és átfogóbb lesz a Napba öltözött Asszony győzelmes jelenléte is.

Most olyan időszakba léptetek, amelyet köztetek való jelenlétem és mindenki számára észlelhető rendkívüli események jelölnek.

Gyengéd édesanyátok vagyok, az a feladatom, hogy elvezesselek Jézushoz, Uratokhoz és Üdvözítőkhöz. Ezekben az években, amelyek titeket e század végétől még elválasztanak, azon munkálkodom, hogy Jézus újra megalapíthassa országát köztetek és az Úr Jézust minden ember szeresse és dicsőítse.

Jöjj el, Uram Jézus családjainkba, segítsd őket, hogy rátaláljanak a közösség, a kölcsönös szeretet, a teljes egység útjára, és hogy újra készségesen fogadják az élet ajándékait.

Jöjj el, Uram Jézus minden néphez, mert nagy szükségük van arra, hogy nyílt közösséggé váljanak minden ember testi és lelki javára, különösen a kicsinyek, a szűkölködők, a betegek, a szegények és a peremre szorultak javára. Jézus országa készül hozzátok eljönni, ami a béke és a nagy testvériség új korszakába vezet benneteket.

Ezért ma, annak a fontos korszaknak kezdetén, amelyben tervem megvalósul, arra szólítalak fel benneteket, egyesüljetelem égi Édesanyátok imájával, amelyben a Szentlélekkel, isteni Jegyesével egyesülten fordul minden nap az Atyához.

Jöjj el, Uram Jézus! Csak akkor örvendhet majd végre az egész emberiség a béke nagy ajándékának, ha Jézus elhozta országát köztetek.

(Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1989. január 1.)

Részlet a Szeretláng Naplóból (12)

1962. szeptember 29.

Lelkemet állandóan a Szűzanya Szeretlángja tölti be. Még az éjjeli órákban is, mikor egy kissé öntudatra ébredek, gondolatom azonnal bekapcsolódik a Szent Szűz Szeretlángja kegyelmi hatásába, és szüntelenül azért könyörgöm, (hogy) mielőbb segítse kigyúlni a világ felett az Ő csendes csodáját.

Amikor reggel korán a templomba érkeztem, mintha a Szűzanya csak erre várt volna, hogy a templom csendjében közölje velem:

„Tudod-e leánykám, hogy ezt a két napot, a csütörtököt és pénteket mily nagy kegyelmi napoknak kell tekintenetek? Akik ezeken a napokon engesztelik Szent Fiamat, nagy kegyelmekben részesülnek, mert az engesztelő órák idején a sátán hatalma oly arányban gyengül, amilyen arányban az engesztelők könyörögnek a bűnösökért.”

És szelíd, kérő hangján tovább beszélt hozzám: „Segítetek a lelkek megmentésében!” Megkérdeztem, mit tudok én tenni? „A melléd rendelt személlyel beszélj. Legyenek ők áldozatosak és tevékenyek minden erejükkel, hogy minél több lélek imádkozzon. Leánykám, nem kell félnetek, én veletek vagyok.”

„Nem kell feltűnést kelteni, a szeretetet nem kell dobra verni. Ott lobog az a szívek mélyén, és átterjed mások lelkére is. Nem kell semmit sem írni, sem hangos szavakat terjeszteni, hisz már ismernek engem névről az egész világon. **Én most azt akarom, hogy ne csak nevémet ismerjék, hanem anyai Szívem Szeretlángját (is), mely értetek lángol, és ennek a lángoló szeretetnek elterjedését rád bízom.** Ezért légy nagyon alázatos, ilyen nagy kegyelem keveseknek adatott meg. Becsüld meg ezt a sok kegyelmet, és ezek között is legjobban szeresd és keresd a külső és belső megaláztatásokat.

Ne becsüld magad soha semmire, a magad semmibevevése fő gondod legyen. Ennek gyakorlását soha ne szüneteltesd. Ennek még a halál után is érvényre kell jutni. Ezért is kaptad meg a külső és belső megaláztatások állandó kegyelmét. Így meg tudsz maradni hűséggel Szeretlángom terjesztésében. Csak ragadj meg minden alkalmat, **a külső és belső megaláztatásokat keresd a magad erejéből is,** mert amit te keresel, az még jobban növeli alázatosságodat.”

Mikor a Szent Szűz ezeket az édesanyai oktatásokat befejezte, szívem eltelt mélységes alázattal. A Szűzanya éreznem engedte, hogy Ő milyen hatalmas, (és mégis) milyen alázatos és szerény volt földi életében.

Ezt a közlést a Szűzanya azért íratta le velem ilyen megkülönböztetett formában, mert **az Ő kérése rajtam keresztül üzen minden gyermeke számára. Különösen – úgy mondta – azok számára, akik közvetlenül az elsők között fogják terjeszteni az Ő Szeretlángját.**

Ezekben a napokban megtudtam M. atya címét, s bementem hozzá a kórházba. Az ott tartózkodó nővértől csak öt perc látogatási időt kaptam. Nehéz pillanatok voltak ezek. Kértem a nővért, ha lehetne, néhány percre hagyna magunkra. Ő eltávozott. Megkérdeztem az atyát, megismer-e? Ő csak a dolgok említése után ismert rám. Megemlítettem neki a Szent Szűz Szeretlángját, melyről ő már előzőleg tudott több mindent, és kértem, ha lehetne, olvassa el. „Én, leányom, még a breviáriumot sem tudom elvégezni, és a hozzám küldött leveleket sem tudom elolvasni.” Néhány pillanatnyi csend után félig nyitott szemével, ahogy rám nézett, Isten kegyelméből megéreztem, hogy az ő szemének ragyogása a fényt már nem e világból veszi. Nincs annak már a fizikai léthez semmi köze, csak Isten szemlélete érződik ki belőle. Ő halk hangon megszólalt: „Leányom, én áldozat vagyok, átadtam magam teljesen az Úr Jézusnak és a Szűzanyának. Nincs már akaratom, csináljanak velem azt, ami nekik jólesik.”

Én erre megmondtam neki, amit a Szűzanya nekem még akkor mondott, mikor az orvosok róla már lemondtak. A Szűzanya szavait idézem: „Leánykám, meg fog gyógyulni nemsokára, de nem sokáig.” Én nyugodt voltam, mert teljesen bízom a Szűzanya szavaiban. A mellém rendelt nővér többször hallott hírt róla, hogy milyen rosszul van. Én megmondtam neki, amit a Szent Szűz mondott. Megkérdeztem M. atyát, mit tegyek a Szent Szűz Szeretlángjával?

„Én, leányom, nem tehetek semmit. Ha a Szűzanya rám bízta volna, az más, de így nem tehetek semmit.” Csak legyek bizalommal, a Szűzanya mindent elintéz. Ő az ő részéről megtesz mindent, imádkozik és szenvedéseit is följajnlja. (Az atya szavait pontosan úgy írtam le, ahogy ő mondta.) Én roskadozni kezdtem a sok lelki szenvedéstől, mely már hónapok óta emészti lelkemet. Így szóltam az atyához: „Én is élő halottként viselem a sok szenvedést.” E pillanatban nyílt az ajtó, jött a nővér. Az atya is engedelmességet gyakorolt. **„Leányom, én most nagyon megáldalak téged.”** És miközben felemelte áldó kezét, én hirtelen térdre ereszkedtem, és mielőtt eltette volna kezét, én egy hirtelen mozdulattal, nagy tisztelettel ajkamhoz érintettem, talán utoljára. Arra gondoltam, ha meg is gyógyul, nem biztos, hogy én még látom őt. Ebben a pillanatban a nővér az ágyhoz lépett: „Tessék befejezni a látogatást.”

Kiindultam az utcára. Utamat az Örökimádás templom felé vettem. Lelkemre nagy sötétség telepedett. Az alatt az idő alatt, míg az Úr házába értem, a sátán arcomba vágta ismét gyalázkodó szavait, kajánul kárörvendett. Én leborultam az Oltáriszentség előtt: „Imádott Jézusom, én most panaszkodni jöttem Hozzád. Te mindent tudsz, de én mégis elmondom Neked. Tudod, mit mondott az atya? Ha a Szent Szűz vele közölte volna óhaját, az más, de így nem tehet semmit. Imádott Jézusom, ugye, mindig könyörgök Hozzátok, én ilyen nyomorult vagyok, és mégis rám bíztátok ezt a világraszóló nagy ügyet? Ó, én tehetetlen, gyámoltalan, szívesen átadnám egy erre méltó, tiszta léleknek! Uram, én nem vagyok erre méltó.”

Így rimáncodtam az Úr Jézusnak, s közben a sátán minden erejével hatalmába akarta keríteni lelkemet. Én megkíséreltem, hogy minden erőmmel távol tartsam magamtól, de ami most történt, arra nem voltam elkészülve. M. atya szent életű, mégsem áll szóba velem. Az ördög látva ezt, sátáni erejével le akart téríteni az értelem útjáról: „Na végre, csakhoggy győztem! Ugye, megmondtam, hogy rajtad kívül senki ilyen ostoba nem lesz, hogy elfogadja embertelen, istentelen gondolataid továbbadását? Miért nem hallgatsz rám? Mindig mondtam, jót akarok neked.”

Borzalmas hatalommal valósággal gúzsba kötve tartott. A gonosz hangján kívül semmire sem volt lelkem fogékony. „Te önfejű vagy, és csak a magad buta feje után akarsz menni, de remélem, most már észre térsz. Ez a lecke most már végképp lerántotta a leplet ostoba gondolataidról. Mondd, miért akarsz te mindenáron különb lenni, mint a többi halandó?” Emberfeletti sötétségben tartotta elmémet. Az Oltáriszentség előtt leborulva küszködtem magammal: „Én Uram, ne hagyj el! Mit kell tennem? Úgy érzem, átkos kevélységembe fulladtam. A gonosz szavait akarom elhárítani, de ez arra készíttet, hogy hagyjak fel erőlködésemmel, éljek Istennek tetsző életet, de ne akarjak feltűnni. Uram, igazgasd és tisztítsd meg gondolataimat bűneim sokaságától!”

1962. október 18.

„Leányom, ugye, sok a szenvedés, melyet a közeli napokban reád küldtem? Arra kérlek, *ne sokalld meg ezeket a nagy fájdalmaidat. Viseld el ne csak a magad, hanem az egész ország családjaiért.* Tudod, a sátán feldühödött erővel dúlja fel a családokat. Sz szenvedjünk együtt! Én veled egyesülve szenvedek, te pedig Velem! Nagyon szeretlek, nem hagylak szenvedés nélkül! Ölelj te is magadhoz! *Csak Engem szeress! Szolgálj hűséggel, és ne csodálkozz azon, hogy az Én szeretetemet mindig a szenvedésekben juttatom érvényre. Leánykám,*

Szívem túláradó szeretete az, mely által a szenvedésekre méltatlak. Csak így menthetsz meg sok lelket!

Te családanya vagy, és sokféle módját ismered a családok szétszórtságának. Erre a célra vedd be magad a szenvedések kohójába. Ó, a családok szétszórtsága de sok bűnt halmoz fel Ellenem! Engesztelj és szenvedj értük! Ne mulaszd el a legkisebb alkalmat sem. A mi elménk gondolata egy legyen. Lásd tisztán szenvedéseid értékét. *Gondold el, mily kevés az, aki Velem gyűjt. Tudod miért? Mert nincsenek szenvedést vállaló, áldozatos lelkek, főleg olyanok, akik kitartóak. E nélkül pedig nem tudják magukat érdemessé tenni kegyelmeim szüntelen kiáradására.*”

Míg Ő így beszélgetett, éppen elővettem szerény ebédemet. Csütörtökön és pénteken az Úr kérésére kenyéren és vízen böjtölök, és felajánlom a tizenkét papi személyért és az Úr engesztelésére. És az Úr Jézus lélekben mellém ült, és tovább kezdett beszélgetni hozzám:

„Ó, de nagyon jólesik ez Nekem! Úgyis olyan ritkán van részem ilyen bensőséges lakomában. Kevés az áldozatos lélek, aki hűséggel szem előtt tartja óhajásaimat.”

És közben, míg kenyérünket falatoztuk, eltöltötte lelkemet az Ő bensőséges együttérzésével, és lelkembe lehelte kegyelemmel teljes szavait: „A mi bensőnk együtt érezzen, mert akkor kezünk is együtt gyűjt.” És még így tovább eszegettük kenyérünket egymás gondolataiban elmerülve, Ő így szólt: „*Mit nem adnék meg neked? Kérj csak, kérj! Szerény ebédedet busásan pótolom kegyelmeimmel. Szívem szeretetének átáramlását azoknak nyújtom, akik meglátják segélykérő kezeimet.*” /Így áradozott felém./ „Most megtöltöm szívedet Istenségem fenséges érzetével, csak gyűjtsünk minél többet!”

1962. október 11.

Az autóbusszon utaztam, és minden külső behatástól elvonva figyelmemet, gondolatom csak Őbenne, Őnála időzött:

„Imádott Mesterem, szívem egész gondolatával, vágyával csak azon vagyok, hogy a Te irgalmas szeretetedhez mind közelebb férközzem.” Az Úr Jézus erre azt válaszolta: „Leánykám, közel vagy te az Én Szívem szeretetéhez.” És mikor ezeket mondta, szívem olyan lett, hogy egész testem remegett, a kegyelem átáradása testem gyengülését fokozta. Ezekben a napokban különösen elárasztott, olyannyira, hogy gondolataimat is alig bírtam a világhoz kötni. Még a legszükségesebbeket is elfelejtettem, és restelltem magam gyermekeim előtt, mert a rám bízott dolgokat is elfelejtettem, és semmiképpen sem tudtam kimagyarázni előttük.

1962. október 1.

Ma az Úr Jézus így szólt ismét:

„Ugye, szenvedsz? **Csak szenvedj Értem! Ez az Én ajándékom, illet csak Tőlem kaphatsz.** Tiszta szeretetből viseld Értem, akár lelki, akár testi szenvedés az. Tudod, mit mondtam: **fel kell érnünk a Kálváriára.** De a mi lábunk együtt járjon! *És ha úgy érzed, hogy egyedül vagy, ezt csak azért teszem, hogy érdemeid legyenek, melyeket a te hibáidért és a Nekem szentelt lelkekért ajánlj fel. Ne légy türelmetlen lelki vezetőd miatt. Most Én irányítalak. Te csak figyelj Rám. Ha a kételyek sötétségében tartalak, Én akkor is veled vagyok.* Ne felejtse el, amikor a hajón aludtam, a tanítványokat is megfeddtem kishitőségükért. *Csak egy szavamba kerül, s csöndesség és fényesség lesz lelkedben, melyet esetenként más által is küldök számodra. Akitől jön, fogadd el, ha még oly gyarló is az, aki által szólok hozzád. Mondom újra: teszem ezt azért, hogy alázatosságod növekedjen benned. Ne aggódj lelkiatyád miatt, csak bízz és remélj Bennem, hagyatkozz Rám!* Ez a legfontosabb. Kis napraforgóm, csak fordulj Felém! *Én, az isteni Nap érlellek téged a szenvedések és fájdalmak által.* Ne riadj meg a szenvedéstől, mely gyakran átvonul lelkeden. Azért teszem ezt, hogy hozzászoktassalak, mert ezek által a szenvedések által együtt járunk, és együtt gyűjtünk. *Ne idegenkedj!*”

1962. október 2.

„Kis kármelitám! Az állandó hűség, melyet Irántam és megváltó munkám iránt tanúsítasz állandó áldozataiddal, a vértanúság útjára léptetett. Ne félj! A mi lábunk együtt jár, és bárhogy fáj is, csak menjünk együtt. Ó, leánykám, azért árasztom rád a kegyelmek bőségét, mert **Szívem túlrad a szeretettől,** valósággal pazarolok. *Minden erőfeszítésedet ezerszeres kegyelemmel halmozom el.* Bárcsak sok ilyen lélek szeretne Engem! Mily örömöm lenne, ha sok ilyen léleknek oszthatnám kegyelmeim bőségét!” „Imádott Jézusom, fogadd el egyetlen fohászom, melyet szívem teljes vágyával küldök Hozzád: *Szeretlek nagyon, nagyon!*”

1962. október 3.

Ebéd után az ebédlő csendjében maradtam, gondolataimban tépelődtem. Az Úr Jézus meglepett jóságos, vigasztaló és erősítő szavaival: „*Legyen fényesség lelkedben! Légy alázatos, és fogadd el teljes elméddel az Én akaratom teljesítését. Tudd meg, ha Én valamit szólok, és ez ellenkezést vált ki lelkedből, arról már megismerheted, hogy ez az Én akaratom!*”

Az Úr Jézus már két napja arról beszél, hogy *a Szent Szűz Szeretlángjának elindulását újra meg kell kísérelnem, mégpedig ott, ahol már egyszer elutasítást kaptam.* Szívem ezekre a szavakra megremegett. Minden porcikámba mint éles fájdalom, úgy hatolt bele az elmúlt sikertelenség és a merev elutasítás, a velem történt megaláztatás. És közben ismét arra gondoltam, vajon ez az Úr Jézus hangja-e lelkemben? Ahogy így vonakodtam, Ő ismét szavait hallatta lelkem mélyén:

„**Meg kell aláznod magad, bárhogy és bármilyen formában történjék is.**”

1962. október 4.

Ezen a napon ismét a Szent Szűz szólt:

„Emlékezz, azt mondtam, el kell indulni Betlehem sötét, sáros, lármás, fárasztó útján szállást keresni Szeretlángomnak. Kármelita kislányom, velem jössz és Szent Józseffel. **Szívem Szeretlángja szállást keres. Vedd az én anyai Szívem egész aggodalmát és a szeretetet, mellyel én is megalázva, a sötét bizonytalanságban Szent Józseffel szállást kerestem.** *Most neked is ezen az úton kell elindulnod, csendben, zokszó és panasz nélkül, megalázottan, félreértetten, kimerülten.* Tudom, nehéz ez, de veled van Megváltód! Nekem is ez adott erőt. Szent József kísér, csak kérd Őt! Ő jóságos, csak kérd hathatós pártfogását!”

Egy alkalommal szentséges litánián voltam. Az Úr Jézus meglepett szavaival:

„*Ma nagyon szétszórt vagy, alig fordítottad Felém lelkedet. Miért mellőzöl, mikor Én úgy lesem szavaidat és lelked minden rezdülését?*”

„Bocsáss meg, imádott Jézusom.” És míg így, bűnbánó lélekkel elmerültem Benne, elkezdődött a litánia. Amint felnéztem a szentségtartóra, melyben Ő hófehéren pihent, mélységes hódolattal pillantottam fel Rá. Ebben a pillanatban a szentségtartó megmozdult és kissé felém fordult. Szívembe határtalan szeretete ömlött át. Én lehunyt szemmel, mélységes alázattal, nyomorúságom tudatában felajánlottam magam és átadtam minden gyarlóságomat, mert mást nem tudtam nyújtani Neki. Ő megindultan így szólt hozzám:

„Látod, **az isteni Nap feléd fordult,** mert te nem fordultál Feléje, elszórtad szavaidat haszontalanságra. Ezért most Én feléd fordulva behozom a lemaradást, melyet te elmulasztottál. Most csak tereld gondolataidat Felém! Gyűjtsünk együtt! Minden csepp olajra szükség van. *Olajos magvaid csak az isteni Nap sugarában tudnak megérni és bő termést hozni. Szolgálj Nekem*

jobban! Ne feledd el, hajsza! sem férhet közénk! Tudod, sok a tennivaló és kevés a munkás. Maradj meg állandóan megváltó munkámban minden erőd-del. Azért, mert későn álltál munkába, jutalmad nem lesz kevesebb, mint a korán jövőké. *De természetesen megkívánom szorgalmadat és hűségedet, mely sírig tartó legyen! Mert csak így tudsz majd fentről te is segíteni.* A mi kezünk ott is együtt gyűjt.”

Másnap reggel a templomban panaszkodni kezdett:

„Légy oly szíves, hallgass meg. Szívem fájdalma oly nagy a sok Nekem szentelt lélek miatt! Pedig hogy járok utánuk, lépten-nyomon követem őket kegyelmeimmel! Ők mégsem vesznek észre, és meg sem kérdezik, hová megyek. Látom őket, amint unottan, fásult tétlenséggel csak a maguk kényelmét keresve és Engem mellőzve élnek. Bele-belekapaszkodnak minden olyan lehetőségbe, mely mellett gyáván meghúzódhatnak, és önmagukat áztatva úgy járnak, mintha nem is az Én munkásaim volnának. Ó, ti szerencsétlenek! Hogy fogtok számot adni elfecsérelt időtökről? Ne erőszakoljátok ki szentséges kezeim átokra emelését! Én magam vagyok a szeretet, a türelem, a jóság, a megértés, a megbocsátás, az áldozat, az üdvösség, az örök élet. És ez nem kell nektek? Keresztre feszített, vértől ázott Szent Testem hiába emelkedik a magasba? Ti vakok és szívtelenek, nem látjátok, hogy mit tettem értetek? *Nem indul meg szívetek? Nem akartok Velem járni, Velem gyűjteni? Szívetek nem dobban Velem? Bensőtök nem érez Velem? Hiába nyitottam meg Szívemet? A kegyelmek bőségét otthagytátok? Nem kellene érzéseim, melyek csak értetek és veletek éreznek? Ez sem kell? Szívem dobbanását, mely szelid és jóságos, nem akarjátok hallani? Azt akarjátok, hogy majd dörgő hangon kiáltson felétek: Mit álltok itt téltlenül? Ne finnyáskodjatok, ne válogassatok! Ahová állítottalak, ott álljátok meg helyeteket szilárdan, önfeláldozóan! Én mindent kitaláltam, hogy értetek szenvedhessek, és ti, kényelmesek, semmi készséget sem mutattok, csak mentegetőzés az egész életetek. **Vegyétek már fel azt a keresztet, melyet Én is magamhoz öleltem, és feszítsétek fel már magatokat, miként Én, mert nem lesz örök életetek!***

Kis napraforgóm! Sok-sok panaszomat, tudom, meghallgatod. Szíved melegénél Én is felmelegszen. Olyan egyedül vagyok! Maradj sokáig Nálam, dobbanjon szívünk együtt! Legyen ez a fenséges érzés jutalmad hűségédért. Bensőnk együtt érezzen! Mily boldogság ez Nekem! Merülj el Bennem, kegyelmeim tengerében! Megadom a kegyelmet, hisz te kérted, hogy engedjelek elmerülni. Kis kármelita leányom, csak kérj! Én boldogan ontom kincseimet, melyet beválthatsz majd halálad óráján. Amennyi volt a szenvedésed, annyi

lesz a jutalmad, úgy gondold? Dehogys! Azt földi szóval nem lehet kifejezni, amit számotokra tartogatok. Várom a pillanatot, hogy megérkezz. Én bőszéges ajándékkal várlak. Szívem megdobban jöttödre. És a sok szenvedő lélek, akiket kíségettel áldozataid által, ők is örömtől repesve fognak üdvözölni. Mint jó barátaid várják a veled való találkozást. *Éld bele magad ebbe a határtalan örömbbe, és ne legyen számodra semmi sem fárasztó, amit az Én megváltó munkámért tenned kell. A szemünk egymásba nézzen! Vértől könnyes szemeimben meglátod Szívem sóvárgását a lelkek után. Gyűjts Velem, leánykám! Én oltottam szívedbe a vágyat a lelkek után. És még állandóan fokozom is, csak ragadj meg minden lehetőséget te is!*”

(Szeretláng Lelki Napló 79-84. o.)

Messiási csodák (1. rész)

Jó néhány csodatevőt ismerünk Jézus korából, előtte is, utána is, mind a pogány, mind a zsidó világban. Az ószövetségi alakok közül tett csodát egyebek között Illés és Elizeus; az 1. században élt és működött az a Hananja ben Dosza rabbi, aki Jézuséihoz hasonló csodákra volt képes. A rómaiak közül Vespasianus császár állt csodatevő hírében, a görög Aszklépiosz isten templomában pedig ugyancsak több csodás gyógyulás történt. A csoda maga a régiek szemében nem volt példátlan dolog. Van azonban a csodáknak egy olyan köre, amely radikálisan eltér minden mástól: a messiási csodák. Ezek olyan csodatételek, amelyekre a Jézus-korabeli zsidó közvélemény szerint egyedül a Messiás lesz képes, amikor majd eljön. Ezeket a Jézus-korabeli és későbbi rabbik, vallási vezetők szigorúan megkülönböztették az, úgymond, közönséges csodáktól. Sőt, úgy vélekedtek, a Messiást éppen az ilyen különleges és példátlan csodatételeiről lehet felismerni, amikor majd eljön.

Mitől messiási egy csoda? Ezt nem a csoda nagysága döntötte el, hanem a jellege. Három messiási csodát tartottak számon: a lepra, mármint a kifejlett halálos lepra gyógyítását, a néma démon kiűzését és a vakon született – tehát nem a baleset vagy betegség miatt megvakult, hanem az eleve vakon született – emberek gyógyítását. Hogy miért éppen ezt a hármat tekintették messiásinak, annak megvolt az ésszerű oka, amire majd a konkrét eseteknél térek ki.

Jézus sok úgynevezett „közönséges” csodája mellett – vagyis amikre mások is képesek voltak – megtette mind a három messiási csodát. Megfigyel-

hető, hogy valahányszor ilyen csodát művelt, az emberek, a tömeg és a zsidó vezetők reakciója egészen más volt, mint a többi csoda esetében. Érthetően. Mindenki tudta, micsoda óriási tétje van ennek: az, hogy Jézusban tényleg a Messiás jött-e el, vagy sem, hogy tényleg ő-e a Messiás, vagy nem. A Mt 11,2-6. szakasz felsorolja a Messiás eljövételének bibliai jeleit, azokat az eseményeket, amelyek jelzik, ha tényleg a Messiás érkezik el. Itt azt olvasuk, hogy amikor Keresztelő Jánost börtönbe vetették, ő elküldte néhány tanítványát Jézushoz a kérdéssel: Te vagy-e az, akinek el kell jönnie – a Messiás –, vagy mást várjunk? Jézus pedig nem mondja erre, hogy igen, én vagyok. Ezt bárki állíthatta magáról, és állították is jó páran akkortájt. Nem, ő inkább szépen felsorolja azokat a jeleket, amelyek a Biblia, az Ószövetség szerint hitelesítik a Messiást: vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, holtak feltámadnak, a szegényeknek hirdetik az örömhírt. A próféciák, főleg Izajáséi azt jövendölték, hogy a Messiás pontosan ezeket a dolgokat fogja tenni, és ebből értett a Keresztelő meg mindenki más. Úgyhogy ennek elégnak kellett volna lennie a farizeusok, rabbik, főemberek számára is, hogy elhiggyék, Jézus valóban a várt Messiás, ahogy a próféták leírták.

Ám nem hitték el, hanem további jeleket vártak, olykor követeltek, és Jézus, döbbenetes módon, el is fogadta, be is töltötte ezt a várakozást. Vajon miért? Megvolt rá az oka. A zsidóság, tudjuk, e világi, úgymond, politikai messiást várt, olyat, aki legyőzi a megszállókat, kiűzi a rómaiakat a szent földről, visszaadja a választott nép szabadságát stb. A kereszténység ezt a magatartást többnyire helyteleníteni szokta, ám nem egészen jogosan. Gondoljuk csak el, mi milyen nehezen bírtuk az alig 40 éves szovjet megszállást – nos, a zsidóság ókori történetének legnagyobb részét, sok évszázadot töltött idegen megszállás alatt, ami az élet minden területére rányomta a bélyegét. Hát persze, hogy nagyon várták a messiást, és persze, hogy politikai messiást vártak! Ezért kutatták a messiási jeleket, akár a Biblián túlmenve is, nehogy elszalasszák valamiképpen, és ne ismerjék fel őt, ha eljön. Ezért szaladtak kivizsgálni minden olyan esetet, amikor csak a kósza hír röppent fel, hogy valaki messiásnak mondja magát. Ezért küldtek ki vizsgálandó embereket már a Keresztelőhöz is: mert hátha! hátha ő a messiás! A Keresztelő azonban világosan megmondta: nem én vagyok. Ezért küldtek vizsgálókat Jézushoz is, meg később, Jézus kora után is azokhoz, akiket messiásnak mondott a szóbeszéd, mint Simon mágust, vagy a lázadó Barkohbát. Igaz, az e világi, politikai messiásvárás természetesen nem volt eredményes – de emberileg nagyon érthető volt. Jézus legalábbis

megértette. És elfogadta a helyzetet, népe várakozását, hajlandó volt ilyen, az ószövetségi próféciákon valójában túlmutató, úgynevezett messiási csodákat is tenni. Nem ítélte el ezt a kívánalmat – és ugyan melyikünk merészelné szigorúbb ítésez lenni az Úr Jézusnál?

Jézus messiási csodái közül elsőként nézzük a leprás meggyógyítását. Miért gondolták, hogy erre senki nem képes, csak a Messiás? A történelmi tapasztalat alapján. Ugyanis azt látták, hogy valamilyen okból a Tóra, a Törvény adása után zsidó ember még soha nem gyógyult fel leprából, ezt a betegséget tehát gyógyíthatatlannak tartották. Két kivételről ír a Biblia. Az egyik Mirjam, Mózes nővére, de ő még a Törvény adása előtt betegedett és gyógyult meg; a másik Naámán, aki ugyan a Törvény után tisztult meg leprájából a Jordán vizében, ám nem zsidó volt, hanem pogány, szír férfi. A Tóra után azonban zsidó ember nem kelt fel leprából, tehát, gondolták, a lepra gyógyítása: csoda, és pedig a Messiásnak fenntartott csoda. Bár a Tóra a Lev 13-14. fejezetében rendelkezik arról, hogy mi a teendő, ha valaki mégis kigyógyul a leprából, de e rendelkezések vagy nem a halálos leprára vonatkoztak, vagy ha mégis, úgy a gyakorlatba átültetni őket soha nem volt alkalmuk. Így alakult ki a meggyőződés, hogy a teljes testet elborító halálos leprat csak a Messiás tudja meggyógyítani, ha majd eljön. Ilyen előzmények után, vagyis hatalmas várakozás közepette került sor Jézusnak erre a csodájára.

Amiről három evangélium is beszámol: a Mt 8,1-4, a Mk 1,40-45 és a Lk 5,12-15 szakaszban. Lukács, mint orvos elmondja, hogy a beteget valóban teljesen elborította a lepra, a halálos stádiumban volt már. Amikor ez az ember meglátja Jézust, különös dolgot mond: *Ha akarod, képes vagy meggyógyítani engem.* Ez a férfi, talán a haldoklók hiperérzékenységevel, tudta, hogy Jézus képes az ő lepráját meggyógyítani, ez nem volt kérdéses számára, csak az, hogy akarja-e. Ezért mondja így: *ha akarod, képes vagy.* Mit tesz erre Jézus? Hogyan gyógyítja meg? Úgy, hogy megérinti a kezével. Meggyógyíthatta volna, ahogy máskor, pusztá szavával is, de nem. Ő éppen azt teszi, amit tilos és életveszélyes megtenni egy leprással, mert aki megérinti, maga is megfertőződik, és tisztátalanná válik. Jézussal azonban egyik sem történt, és nem is történhetett meg. Utána pedig pontosan arra utasítja a gyógyultat, amit a Tóra, a Lev 13-14. fejezetben ilyen esetre előír. Az első utasítás: *ne mondd el senkinek!* Nagy baj lett volna ugyanis, ha híre megy az esetnek, még mielőtt a vallási vezetők tényleg messiási csodának nyilvánítják. Jézus tehát így folytatja: *menj el Jeruzsálembe, mutasd meg magad a papoknak, és vigyél áldozatot gyógyulásodért, amint Mózes parancsolta!* Eddig a Tóra előírása. De Jézus

hozzátesz még valamit: mutasd meg magad, *bizonyosságul nekik*, a papoknak, vallási vezetőknek.

Mi történt itt? Jézus nyílt állásfoglalást vár a vallási vezetőktől arra nézve, hogy elfogadják-e őt Messiásnak, vagy sem. Miért volt erre szükség, és miért most, Jézus működésének rögtön az elején? Hiszen mindhárom szinoptikus evangélium egyöntetűen ide, Jézus fellépésének elejére teszi az esetet. Jézusnak azért volt nagyon lényeges, hogy a vallási vezetők és, őket követve, a nép elfogadja őt Messiásnak, hogy ettől kezdve hitelesen és sikerrel hirdethesse nekik Isten uralmát, azt, hogy *elközelgett Isten Országá*. Ez az első szava Márk evangéliumában. Márpedig ilyen más nem hirdethetett meg, egyedül a Messiás. Jézus Isten királyságába akarja meghívni népét, a választott népet – ezért jött, ezért kell mihamar elismertetnie Messiás-voltát, ezért teszi messiási csodáját már a történet elején.

Lukács arról is beszámol, hogy a leprás meggyógyítása után Jézus kiment a pusztába egyedül imádkozni. Nem nehéz kitalálni, miért imádkozhatott: hogy Isten adja meg az igazság Lelkét a vallási vezetőknek, hogy felismerjék az igazságot személyéről. Nem önmagáért, önnön elismertetéséért, hanem, hogy Isten uralmának örömhírét tőle, mint Messiástól elfogadják.

A leprás eseténél Jézus eddig a legszabályosabban járt el. Azt rendelte a gyógyult embernek, amit a Tóra parancsol, így aztán Jeruzsálemben a vallási vezetők értesültek az esetről: vagy a volt betegről, ha tényleg elment a papokhoz, ahogy Jézus kérte, vagy másoktól, akik ismerték őt, látták betegen, s most egészségesen. Márpedig, ha tudomást szereztek a dologról, akkor azt abszolúte kötelező volt kivizsgálni, pontosan azért, hogy: jaj, csak el ne szalasszuk valamiképpen a messiást! A vizsgálatnak három kérdést kellett tisztáznia. Valóban leprás volt-e az illető? Tényleg meggyógyult-e? És a gyógyítás megfelelő módon ment-e végbe? A vizsgálat két részből állt. Az első volt a megfigyelés. Ennek során a csodatevőt a hivatalos kiküldöttek nem kérdezhették, nem kritizálhatták, hanem csöndben figyelték tevékenységét hét álló napig. Utána visszaballagtak Jeruzsálembé, jelentést tettek arról, hogy a messiásgyanús személy és hatása jelentős-e, vagy sem. Ha nem találták jelentősnek az ügyet, hagyták szépen kifulladásni; ha jelentősnek bizonyult, jött a vizsgálat második része, a kikérdezés. Ekkor már, szemben az első fázissal, kérdezhetni, faggatni és kritizálni is lehetett, sőt kellett a messiásjelöltet.

Lukácsnál a leprás meggyógyítása után a vizsgálat első részét látjuk. Megérkeznek a vizsgálódók. Jézus éppen tanít, illetve meggyógyít egy mozgásképtelen béna férfit. Miközben ez zajlik, már ott ülnek a farizeusok és a

törvénytánítók, de nem ám csak Galileából, írja az evangélista, hanem, úgy-mond, Júda minden falujából, sőt Jeruzsálemből is (5,17). Pedig Jézus ekkor Kafarnaumban van, északon, Galileában, ők meg a déli Júdából és a fővárosból, jó messziről érkeznek. Ámde, írja Lukács, most még nem szólnak, csak maguk közt, sőt Máté szerint csak a szívükben, magukban tanakodnak erről-arról. Nem kérdezősködnek, mert az első vizsgálati szakaszban ez tilos.

A hét vizsgálati nap elteltével a hivatalos küldöttek nyilván visszatértek Jeruzsálembé, és jelentették, hogy igen, Jézus személye és ügye bizony jelentős, tovább kell foglalkozni vele. Jöhet a kikérdezési szakasz. Ekkor intenzív vizsgálódás indul Jézus dolgában – eredetileg, hangsúlyozom, nem *ellene!* Nem csak a csodáit vizsgálják, hanem egész vallási viselkedését, gondolkodását, hogy úgy mondjam, a teológiáját. Nem mond, tanít, terjeszt, vagy cselekszik-e olyat, ami ellentétes a törvénnyel, vagy azzal, ahogy ők, a vezetők értelmezik a törvényt, illetve az atyák hagyományával? Ez a vizsgálat célja. Az írástudók, farizeusok kérdezhetik is rendesen a tanítványokat: miért eszik a ti mesteretek bűnösökkel és vámosokkal? Kérdezik Jézust: miért nem bőjtölnek a te tanítványaid, amikor ez a szokás? Miért gyógyítasz szombaton? És így tovább. Így megy ez egészen a második messiási csodáig, és szép lassan kiderül, hogy Jézus bizony másként vélekedik a vallási dolgokról, mint a farizeusok, a vezetők, nem fogadja el pusztán emberi hagyományait, sem tekintélyüket, még az isteni törvényt is másképpen magyarázza, mint ők.

Ezért faggatják, vizslatják tehát Jézust az evangéliumokban rabbik, farizeusok, egyebek, ezért tesznek fel neki sokszor olyan kérdéseket, hogy az ember csak ámul, és nem érti, mire jó ez. Például, amit minden kisgyerek is tudott, hogy „melyik a főparancs?” Csakhogy ezek nem tudakozódó kérdések, ezek vizsgáztató kérdések, Jézus teológiai, vallási gondolkodását hivatottak körbetapogatni. A vallási vezetők kiküldöttjei szabályos, messiásgyanús helyzetekre kötelezően előírt vizsgálatot folytatnak, ez az ő szempontjukból teljesen helyénvaló. És valóban az. Egy messiás, *A Messiás* – az épp annyira veszélyes (a rómaiak miatt), mint amennyire várt és szükséges. Egy messiás, az nehéz ügy, nagyon körültekintőnek kell lenni, úgyhogy maga az eljárás, az teljesen rendjén való. Az már más lapra tartozik, hogyan teszik ők ezt, olykor lenézően, lekezelően viselkednek ezzel a kis vidéki messiásjelölttel, vagy képtelen magyarázatokat találnak ki csodáira, csak hogy ne kelljen elismerniük, ő a Messiás – de maga az eljárás helyénvaló volt akkori zsidó szempontok szerint, Jézus sem tiltakozott ellene.

A második messiási csodát, a néma démon kiűzését követően Jézus viselkedése vizsgálóival, a zsidó vallási vezetőkkel szemben megváltozik. Rádöbben, azért nem értik meg azt, amit ő, mint Messiás hoz, mert nem akarják, nem áll érdekükben megérteni, így aztán, néhány kivételtől eltekintve, nem is képesek megérteni. És ez a tragédia... (folyt. köv.)

Dér Katalin

Zűrzavaros a világ?

A felelet attól függ, hogy milyenek látjuk mi a világot, és milyenek az Isten. A babiloni fogság utáni nagy összevisszaságban, **Malakiás próféta** a vég közeledtét és az ítéletet egymásba vetülve, egy síkban látja. Erőteljes színekkel ecseteli az ítéletet, amely olyan kemény lesz, mint a tűz, amely elégeti az ágat és a gyökeret. (*Mal 3,19-20a*)

Az ítélet napja bűnöst és igazat egyaránt érint, de nem egyforma hatással. A bűnös számára a végső kifosztottságot, az örök kínt jelenti, míg az igazak számára a tisztulást, amikor „felragyog az igazság napja” és sugarai üdvösséget árasztanak.

És Isten milyenek látja a zűrzavaros világot? Derűsen, mert üdvözítő terveit a zűrzavarok által és azok ellenére is meg tudja valósítani. A világ végéről és a végítéletéről szóló szentírási részek mindig jót ígérve zárulnak.

Viszont a prófétai látomások – Isten tervei – nem igazodnak a mi dátumokra épülő időszámításunkhoz.

Jézus megmondta: „**Nem a ti dolgotok, hogy ismerjétek az időpontokat.**” Mi maradjunk meg minden tekintetben az életet irányító hitünk biztonságában.

A mai bajok ellenére is nyugodt lehet a hívő ember, mert egy véges, elmúló világban élünk, ahol zűrzavaros idők váltják egymást. Sok olyan dolog fog történni, amiről azt gondoljuk, hogy már a vég kezdete. (*Lk 21,5-19*) Pedig csak előképe annak. Ez azonban nem veszélyezteti az idők végének elérését. Mi akkor majd elnyerjük a célhoz érők örömet, az állhatatosság megígért jutalmát. Addig is az egész emberiség viseli a bűnbeesés miatti bűnhődés terhét. **Továbbra is jövevények és vándorok maradunk a Földön. Amíg az időben élünk, mindenkinek meghal. S aki meghal, semmit sem visz magával, csupán a földi élet során kímunkált lelkét. Lelkünk formálását az egyetlen igaz tanítóra, Jézus Krisztusra kell építenünk, aki út, igazság és élet, akiben fölragyogott Isten kifogyhatatlan irgalma.** Ő lett minden esendőségünk egyetlen reménye és példaképe.

A küldetést véghez vitte, megmutatta, hogy többet kell dolgozniuk és szenvedniük azoknak, akik hűségesebbek hozzá, mint amennyit gondoltak volna. Egyáltalán nem akar hiszékenységre nevelni, nem engedi, hogy illúziókba ringassuk magunkat. Életünk velejárója az egymással közösen végzett, becsületos, életfenntartó munka, amely verejtékes erőfeszítést kíván. A jövő nemzedékről való gondoskodás pedig fáradságos feladat.

Szent Pál apostol is tanú rá, hogy **az ítélet napjára tevékeny élet- és munkaközösséget alkotva készüljünk.** (*2Tessz 3,7-12*) Az Egyház kezdetől fogva ellenezte a kényelmes életet, a tétlenséget, a kötelességek elhanyagolását.

Ma, amikor újra felcsapott az Isten elleni lázongás tüze, amikor a világ hatalmasai csak beszélnek, de megoldást nem javasolnak, sőt a szeretetlenséget annyira fokozzák, hogy a társadalom legkisebb sejtjében, a családban is küzdelem támadt (abortusz, válás, eutanázia). Mindez a sok gyötrő esemény nem a keresztények pusztulására, hanem javára szolgál, hitük elmélyítésére és megszilárdítására.

Aki Krisztusra alapozta életét, megérti Victor Hugo időtálló üzenetét: **„Légy mint madár, mely törékeny ágon dalogat vidoran. S mikor az ág recseg, akkor is dalol, mert tudja, hogy szárnya van.”**

(*Darvas-Kozma József esperes-plébános Csíkszereda Szent Kereszt Főplébánia*)

El akarják törölni a bűnt, mert terhes a számukra

Giovanna Riccobaldi remetenővér levele

Előzmény: Giovanna Riccobaldi remetenővér levelet írt Sandro Magister „konzervatív” vatikáni újságírónak Bergoglio Amoris Laetitia című iratával kapcsolatban azzal a céllal, hogy annak a problémának a gyökerére felhívja a figyelmet, mely az újravezényesült elváltak áldozásának engedélyezéséről kiváltott vita valódi tárgya.

A remeteélet egyik Istennek szentelt tagja vagyok és nagyon figyelmesen és, amennyire emberileg lehetséges, elfogulatlanul követem az újravezényesült elváltak áldozásáról szóló vitát, hogy megértsem, vajon az erre vonatkozó döntés valóban a pápai előjog – az oldás-kötés hatalma/joga – alá tartozik vagy sem, vagy talán a menny kulcsairól, a háziúr tudtán kívül, megpróbálnak titokban másolatot készíteni, hogy ily módon engedjék be azt a csalót, akinek nincs „menyegzős ruhája” (Mt 22,1-14), és ezzel kijátssza a bizalmat.

Ha az Egyház megengedi az áldozást azoknak, akik polgári házasságot kötöttek vagy együtt élnek valakivel, holott már van házastársuk, akihez szentségleg elválaszthatatlanul tartoznak („egy test”, mondja a háziúr), akkor ez azt jelenti, hogy az Egyház lehetségesnek tartja, hogy valaki Isten végtelen szent létének szentségét úgy fogadhasssa, hogy nyugodtan hagyja, hogy Ő együtt élhessen a bűnnel ugyanabban a házban – az áldozó, azaz a befogadó személy testében és lelkében, hiszen a házasságtörés mindenképpen bűn marad, hacsak nem akarják az erre vonatkozó tanítást is megváltoztatni.

Lehetséges ez? Én úgy vélem, hogy nem, ha akár **csak megközelítőleg is tudjuk még, hogy mit is jelent valójában a bűn. Isten maga emlékeztet bennünket a bűn szörnyűségére Mária szeplőtelen fogantatásával, aki pont azért maradt mentes még az áteredő büntől is, hogy testébe be tudja fogadni a szent ostyát, Krisztus testét és véré. Hogy miért? Mert Isten nem tűri a bűnnel való közösködést.**

Úgy gondolom, hogy a **jogi és érzelmi, vagyis szigorúan emberi aspektusok megértésének buzgalmában szem elől tévesztettük életünk természetfeletti dimenzióját, az örök és szent Isten tekintetét és törvényeinek, vagyis akaratának titokzatos erejét, amit nem szükségszerűen megértve, de mégis szigorúan be kell tartanunk, azért, mert Tőle származik.**

Az Oltáriszentséget súlyos bűn állapotában fogadni nem csak egy törvény megszegését jelenti, hanem – és ebben rejlik a gyalázat – az Urat arra kényszeríteni akarni, hogy közösködjön a bűnnel. Ezzel valami ocsmány undokságot követnek el – és ez az a láncszem, amit az Isten szent létéről szóló végtelen vitából kihagynak.

Miért akarnak olyan embereknek, akik ebben a helyzetben élnek, lehetőséget teremteni, hogy ilyen borzalmas bűnbe essenek? Az egyház [!] valóban azt akarja bemagyarázni gyermekeinek, hogy Isten szent volta, és a bomlasztó és hazug tényleg összeférhet?

A problémának ez a gyökere: a bűnt be kell takarni, hogy ne kelljen és ne lehessen bűnként felismerni, mert terhes a mai ember számára és útjában áll terveinek. A bűn e befedése által, mialatt az őt megillető helyről eltávolítják, paradox módon a végén pont ugyanarra a „helyre” utalják, ami egyedül Istent illeti meg. Tudatában vagyunk annak, hogy mit jelent ez?

Sokan azt vetik közbe, hogy ez az Ószövetség mentalitása, amikor még nem létezett irgalmasság, amit Jézus hozott el. Csakhogy az ilyenek tévednek, mégpedig nagyon súlyosan: Jézusnak a hegyi beszédben ismételt „hallottátok a régieknek szóló parancsot” és „én pedig azt mondom nektek” szavai az új

életbe vezetnek el bennünket, melyben a régi törvény és a moralizmus helyet ad a hitnek és a kegyelemnek, **amik azonban sokkal többet követelnek, mint amennyit az Ószövetség törvényei követeltek, mert Jézust nem az érdekli, hogy kényelmes életet teremtsen nekünk ezen a világon, hanem, hogy elnyerjük az örök életet.**

A megváltás megköveteli annak abszolút szükségességét, hogy a bűnt tökéletesen kiirtsuk, és többé semmilyen egyezkedésbe ne menjünk bele. Az „idők teljességével” azt követeli Jézus tőlünk, amit az Ószövetség embeireitől nem követelt: tökéletes engedelmisséget, mert most, a megváltással képessé tett már bennünket arra, hogy ezt tetteinkben megvalósítsuk. E szavakkal: „Hallottátok a (régieknek szóló) parancsot: házasságot ne törj! Én pedig azt mondom nektek: mindaz, aki bűnös kívánsággal asszonyra néz, szívében már paráználkodott vele” (Mt 5,27-28), azt mondja Jézus, hogy a parancs értelme mélyebbre hat, az ember szándékába nyúlik, mivel a szándékból ered a cselekedet.

Jézus hosszú hegyi beszédében nem található meg az az olcsó irgalmasság, amit mi ma irgalmasság alatt értünk, hanem bár nem otromba, de egészen finom bemutatása a bűnnek, ami hangban és feszültségben kifejeződő crescendoban ér véget, olyannyira, hogy az evangélistának a végén meg kell jegyeznie, hogy „a nép álmélkodott tanításán, mert úgy tanított, mint akinek hatalma van” (Mt 7,28-29).

Jézust nem az erkölcsi viselkedésnormák pusztá tana érdekli, hanem a tökéletesen megváltott lét. Próbáljuk végre felfogni, hogy **itt nem arról van szó, hogy valakik jogát elismerik, hanem arról, hogy Isten szent voltára emelnek kezét. Ott tartunk, hogy az érinthetetlenre emelünk kezét, és arra kényszerítjük Őt, hogy a gonoszság fejedelmével közösködjön.**

Hogy az újrarázasodott elváltak nem áldozhatnak, önmagában még nem akadály a örök üdvösségüknek. Az eucharisztia méltatlan vétele azonban minden elvesztését eredményezi (1 Kor 11,27). Ne engedjük tehát testvéreinket egy végtelenül rosszabb helyzetbe kerülni, mint amiben már úgyis vannak. Különben az ellenség játékát játsszuk.

Ha az egyház [!] mégis meg akarja adni nekik ezt a lehetőségét, akkor **ez azt jelenti, hogy az érintetteket már halottnak tekinti, és Istent arra akarja kényszeríteni, hogy saját irányelveiket és intézkedéseiket fogadja el a magáénak.**

(forrás: www.katholisches.info – 2016. szeptember 27.)

Feltéve: 2016. október 3.

Az Amoris Laetitia lábjegyzete

A két család-szinódust lezáró Amoris Laetitia kezdetű apostoli buzdítás sok szép és jó tanítást tartalmaz. A 8. fejezetben található a házasság alapjait bemutató anyag. Szerepel itt azonban egy lábjegyzet, a 351., mely az elvált újrAházásodottakkal kapcsolatban a szentáldozáshoz járulást „bizonyos esetekben” engedélyezi.

Ez a „bizonyos esetek” kifejezés többeket gondolkodóba ejt, sőt aggaszt. Így például Athanasius Schneider kazahsztáni segédpüspök problémának tartja, hogy az írás sugallja, mintha változás történt volna az újrAházásodott elváltak tekintetében. Véleménye szerint, ami krisztusi alapokra épült, nem megváltoztatható.

Józef Wróbel, Lublin (Lengyelország) segédpüspöke szerint „Valószínűleg túl gyorsan írták, a tartalom és a lehetséges következmények figyelmes ellenőrzése nélkül.”

Az előző cikk (El akarják törölni a bűnt, mert terhes a számukra) alapján gondokozunk el azon, mit jelent, ha egy elvált újrAházásodott szentáldozáshoz járulhat teljes és mély bűnbánat és a visszatérés szándéka nélkül.

Meggyengül vele a házasság szentségének komolysága. Innentől miért kell feltétlenül ragaszkodni a holtomiglan holtodiglan kimondásához és végigviteléhez?

Ha egy házaspár kimondta Isten színe előtt az örök hűséget, és azt megszegte valaki, hiszen újrAházásodás történt, akkor e szerint bűnben él. Ha igazi mély bűnbánat nélkül szentáldozáshoz járulhat, akkor a bűnbánat szentségének komolysága is sérül.

Amennyiben egy bűnös ember megáldoztatása történik, akkor az Oltárszentségben köztünk lakó Jézus Krisztust egy bűnös emberbe „kényszerítjük”, mely egyben az Eucharisztia szentségének komolyságát megsérti.

Tehát ezzel az egyetlen lehetőséggel, hogy az elvált újrAházásodottak szentáldozáshoz járulhatnak, három szentséget sértünk meg.

Jánosy Gábor

Jézusban élni

Moldvai utazásaim során nagyon sok olyan dolgot láttam és tapasztaltam, amit a Kárpátokon túl hiába kerestem volna. Jó pár Szeret-menti emlék, az ott történeken való elmélkedés tudom, alapvetően befolyásolt néhány döntésemben. Most az egyik nagyon fontos élményt és annak meglátásait idézem vissza.

A XX. század utolsó évtizedének legelején Szabófalvától keletre töltöttem egy koraósi hetet, az ottani katolikus, de már teljesen elrománosodott falvakban. Pedig a vidék olyan, mint a magyar puszta. A Kárpátokból lezúduló Moldova és a Szeret folyók által ölelt régi lápos vidéket lecsapolták, és virágzó kert- és mezőgazdasági területté változtatták.

A földeken mindenütt az emberek és állatok dolgoztak, takarították be a nyár termését. Már kora hajnalban kinn volt mindenki a földeken. Reggel, indulás előtt elmondták az Úrangyalát. Délben a harangszóra is megálltak, hogy elimádkozzák az Angelust. Napnyugtakor tértek haza. Este pedig egész Tamásfalva elment a templomba, ahol egy teljes rózsafüzért mondtak. A nők a bal oldali, a férfiak a jobb oldali padokban ültek, egymásnak válaszolgattak. A rengeteg gyerek pedig a falak melletti padokon ült, meg a szentély előtti térben álldogált. Egyikük sem kiabált vagy elégedetlenkedett, vagy fejezte ki hangosan nemtetszését.

Természetes és harmonikus volt minden. Ezért gyönyörű. Meg is fogalmaztam, hogy egész életemben ilyen közösségre vágytam. De tudtam, hogyha ezek az emberek bekerülnek a városba, legtöbbször elvesztik a hitüket, mert csak nagyon kevesen vannak közülük olyanok, akiknek személyes kapcsolata van az Úr Jézussal.

Fájt meglátni, hogy ahogy a magyar világ is végleg eltűnőben a Szeret mentén, ez a gyökereiben még igazi katolikus világ is el fog múlni. Bár az itteniek erősebben ragaszkodnak hitükhöz, mint őseik identitásához, a gonosz erők megtalálják majd az útját, hogy az embereket elidegenítsék a földtől, és megutáltassák velük a munkát. Mindenki kereskedni fog itt is, és parlaggá és ugarrá változik a most még virágzó és bőséges termést adó vidék. Autópályák lesznek itt is, milliós gép zakatol majd, és különböző raktárépületek emelkednek. És ahol termelnek még, ott génmódosított gabona lesz vagy olyan termés, ami nem Isten élő teremtményeinek, hanem az ember halott gépeinek eledelül szolgál majd.

Ott, a tamásfalvi-dzsidafalvi legelőkön értettem meg, hogy miért is akarja azt Jézus, hogy egy legyünk vele úgy, ahogy ő egy az Atyával. Nem ökumenizmust hirdetett. Nem azt akarta, hogy az ortodox és a katolikus feladja identitását és a hitét. Azt akarta, hogy minden embernek kapcsolata legyen vele. Bármilyen körülmények között, bárhol is él. Így a Brassóba vagy Milánóba kerülő dzsidafalvi család se veszti el a hitét, és én se gyöttrődök, itt a Szeret mentén azon, hogy hova tűnt innen a magyar világ. Jézus azt kérte, hogy őt szeressük. És ha őt szeretjük, benne élünk.

Az utolsó napon végigjártam a temetőket. Hálát adtam az Úr Jézusnak, hogy megadta nekem ezt a felismerést. Hálát adtam a környező falvakban lakókért, akik megtartották a hitüket. És imádkoztam értük, álljanak ellent minden kísértésnek és növekedjenek személyes hitükben is azért, hogy növekedjen az Úr Jézus ismerete közösségeikben.

Bálint Zsolt

Teendőink a jelenlegi szellemi, politikai légkörben

Mi az a szellemi, politikai légkör, amely körülvesz bennünket, amit a legtöbb ember érez a bőrén és helyesen lát?

Az iszlám áradat, amely elnyeléssel fenyegeti Európát. Ezen kívül egy világháborús fenyegetettség, illetve a kettő egymással szorosan egybefonódik.

Főpapjaink közül az egyik legtisztábban látó, és véleményét fel is vállaló, ki is mondó főpapunk Márffy Gyula, veszprémi érsek.

Több, vele készült interjúban elmondja a következőket:

Az iszlám áradat elnyeléssel fenyegeti a már csak nyomaiban keresztény Európát. Ők akarnak integrálni bennünket, végső soron uralni akarják az egész világot. Ez nem döntés vagy belátás kérdése számukra, hanem a hitükből következő parancs.

Igyekeznek sikerre vinni a dzsihádot. Ez a muszlim világ kultúrájának alapköve. A dzsihádot az iszlám vallás terjesztésére tett erőfeszítést jelenti, s minden eszközt megenged ennek érdekében. Az erőszakot is, a háborút is, a gyilkolást is, a kétszínűséget is.

Minden országban, ahol a muszlimok többségbe kerültek, fokozatosan megszűnt a kereszténység. Törökországban ma 0,3 százalék a nem muszlim vallású lakosok aránya. Ez vár egész Európára.

Nem akarja dramatizálni a helyzetet, de szerinte megszűnik Európa. Száz év alatt? Ötszáz év alatt? Csak ez a kérdés. Ezek az emberi kilátások

Vannak körök, akik egyszerű népvándorlásról beszélnek. Felteszi a riporter az érseknek a kérdést: Vajon ez a véletlen műve, vagy magasabb szintű politikai akarat érvényesül?

Magasabb szintű politikai akarat. Az iszlám csak eszköz a játszmában. Az Amerikát is irányító politikai-pénzügyi körök gyenge és alávetett Európát akarnak.

A baj az, hogy az európai liberalizmus is ebben a folyamatban véli megtalálni a számítását. Az európai munkáltatók olcsó munkaerőként tekintenek a migránsokra, a minél nagyobb profit reményében. Ezek a pénzügyi, hatalmi körök provokálják Oroszországot is, és rá akarják Európára szabadítani. Ez a háború bármikor kirobbanhat. Ennek sok jelét látjuk.

Több európai kormány, élen a németekkel felszólította lakosait, hogy legyen alapvető élelmiszerekből néhány napra való tartalékuk. Az egyik legfrissebb információ: az oroszok már hazahívták diplomataik családait az európai országokból. Egyéb jelei is vannak ennek a kirobbanófélben lévő háborúnak. Aki nyitott szemmel jár a világban és nemcsak a hivatalos hírforrásokat nézi, hallgatja, az érzékeli ezt.

Mindezekről különféle próféciákban is világosan szó van. Ezek közül csak néhányat említek most, amiket mi, engesztelők kaptunk. Megtalálható nagy részük az Engesztelők lapján.

Egy Terézia nevű látnok jegyezte le a következőt: Még sosem volt ilyen sürgető a kápolna megépítése. Azt láttam, hogy nagy vihar készülődik, az iszlám vihara. A Szűzanya azt mondta, ők is gyermekeim, de tévednek, a gonosz megfertőzi a lelküket. Azt kérte, hogy építsük fel a kápolnát. Mint Kapisztrán a török ellen úgy védi majd hitünket az Iszlám áradattól. Csodás események, zárandoklatok, gyógyulások történnek majd ennél a kápolnánál.

Szűzanya: Semmiféle veszedelem nem érheti a földemet ha megteszitek amit oly régóta kérek. Építsetek meg a templomot s elkerüli e földet a közvetlen háború (semlegesek lehetünk?) menedékei lehettek a népemnek. Kezdjétek el az építkezést, már a kezdet is elég, körül köre, imáról imára! Az imádság ne szűnjön az ajkatokról (rózsafüzér), de néha egy fohász is elég, csak Isten felé forduljon lelketek!

Egy másik látnok szerint: Iszlám hitű emberek összeesküdtek, hogy kiirtják a kereszténységet. Meg is indultak Európa országai ellen, de Magyarország határainál valami megállította őket. A Szűzanya, szentek, angyalok védelmeznek minket. De védelmük hatékonysága a mi imáinkon is múlik.

Ugyanez a gondolatnak a lehetséges megvalósulása Mária Magdolnánál: a Megváltó számtalan római katolikus templom elé vezetett, és fájdalommal néztem, hogy templomok tornyairól leszedték a keresztet és a templomokon belül már nem volt semmi. Mielőtt bementünk az egyik templomba, láttam, hogy a városokból és falvakból az emberek kivándorolnak, és a hegyekbe menekülnek. Ennek az volt az oka, hogy migránsok sokasága elvette az otthonait és üldözték mindazokat, akik nem térnek át az ő vallásukra.

A világháborús veszély is szerepel a látomásokban. Terézia: Az emberiség megátalkodott a bűnökben, már nem sokáig tartható vissza a büntetés. A nagy háborút nemsokára bejelentik. Akkor támad nemzet nemzet ellen, ember ember ellen. Az ocsú elválík a búzától. Forgószélként söpör végig a félelem a világon.

Az természetes, hogy egy világháború mindenkit rémületbe ejt, de félelem ugyanakkor nem szabad, hogy úrrá legyen rajtunk. Nagyon sok égi üzenetben ez szerepel: „Ne féljete, akik hűségesek vagytok Hozzám, minden kegyelemben és gondviselésben részesedni fogtok!”

Mit tehetünk mi, engesztelők ebben az egész világra ráneheződő apokaliptikus viharban?

Akiknek ez a feladata, munkálkodjanak a kápolna építésén – még sosem volt ilyen sürgető a kápolna megépítése. Reményt keltő fázisba került az építkezés ügye. Ennek részleteiről most nem beszélhetek. De ezt is nagyon meg kell imával támogatnunk... Munkáljuk mindnyájan az egységet minden szinten!

Engesztelődjünk ki szüntelenül egymással!

10. éve annak, hogy itt megvolt az első kiengesztelődési találkozó. Nagyon fontos a kiengesztelődés a magyarságon belül, a családokban, a vallások között, a nemzetben belül egy meg nem szűnő állandó feladat, és az érte való imádkozás.

A Szűzanya azt ígérte, hogy figyelemmel kíséri a kápolna sorsát és váratlan segítségeket is küld, figyeljünk erre. Azt is kérte, hogy azok között, akik ezt a kápolnát akarják, ne legyen széthúzás. Ez nemcsak a kápolna építésében közvetlenül munkálkodókra, szombatunként a Szent Anna Rétre járókra vonatkozik, hanem minden közösségre, különösen az engesztelő közösségekre.

És fontos, hogy politikai és egyházi vezetőinkért is imádkozzunk, hogy egymással is egységben lehessenek és a rájukbízottakkal is.

Márfi érsek ezt mondta: Helyt kell állnunk, ez Isten parancsa a magyarok számára. Hozzá tette ezt is: Nem vagyok Orbán-rajongó, nem akarom szentté avatni a miniszterelnököt, de kötelességünk támogatni őt magyarságunk és kereszténységünk megőrzésében.

Nekem a közelmúltban misekilencedet kellett mondanom a politikai és az egyházi vezetők egységének a megvalósulásáért. Ezt kérték tőlem az égiek, egyik közösségtől pedig, amibe tartozom még emellett a Barnabás féle rózsafüzér és a litánia kilencedszerű elimádkozását. Ez a jövőben is fontos imaszándék mindnyájunk számára.

Imádkozzuk folytonosan a rózsafüzéreket! Ne fáradjunk bele az imádságba! „Az imádság ne szűnjön az ajkatokról, de néha egy fohász is elég, csak Isten felé forduljon lelketek!”

Néhány imafegyvert kézbe adtunk ezen a találkozón

A Szent Mihályhoz való ima.

Szent Vér rózsafüzérnek folyamatos kilenced formájában való imádkozása.

Szentáldozás kilenced „Jézus, minden nemzet Királya” tiszteletére, a Szepőlótel Szűzanya által, a mennyei Atyának. Lehetőleg gyónjunk is a kilenced alatt. Ezt kezdjük el minél többen azokért, akiken a kápolna felépítése múlik, elsősorban a Bíboros úrért.

A Stella Maris kiadónál jelent meg a következő könyv: „Az angyalos páter meséli”. Ennek utolsó lapon lévő imájához a következő ígélet fűződik: általa több száz angyal segítségét kérhetjük. **Nem csak** saját családunk őrangyalait kérhetjük a magunk megsegítésére, hanem bárki más családjáéit is az illető megsegítésére. Ezzel az imával zárom ezt az elmélkedést, és egyúttal ez lesz a hívek imája is.

Ima környezetünk szent angyalaihoz

Mindennapi környezetem szent angyalai! Családom és évszázadokon át szétágazódott családfám angyalai! Hazám és az Anyaszentegyház szent angyalai! Minden szent angyalok, 'akiknek Isten parancsolt felőlem!' (Zsolt 91, 11-12) Hadd legyünk a ti hatalmatok alatt, és részesedjünk nagy alkotóerőtök örömeiben és akaraterőtök gyümölcseiben. Ti részt vesztek a Szentháromság működésében, a teremtetlen Bölcsesség fényében és a Szentlélek izzó szeretetében. Hiúsítsátok meg az istentelenek terveit és akadályozzatok meg min-

den rossz befolyást! Segítsetek, hogy meggyógyuljanak Krisztus misztikus testének beteg tagjai, az egészséges tagok pedig eljussanak a tökéletességre. Gondoskodjatok róla, hogy a szeretet apostolsága elérje teljességét és megvalósuljon a hit egysége. Ámen.

Bocsa József Sch.P.

(Engesztelők országos találkozója, 2016. október 22.)

Magyarországi Boldog Ilona OP szerzetesnővér

Magyarországi Boldog Ilona a kevésbé ismert magyar szentek közé tartozik, ugyanakkor érdemes megismerni az ő életét, mert a középkorban nagy tiszteletnek örvendett és a mai kor embere is meríthet életéből, lelkiségéből.

Boldog Ilona a szentek azon csoportjába tartozik, akiket misztikusoknak hívunk. Misztikus az a személy, aki tapasztalatból ismeri a misztikus egyesülés útját. A misztikus egyesülés útja a tökéletességre vezető út azon szakasza, mely elvezet a földön az Istennel való egyesülés legmagasabb fokára. Az emberi élet az Istennel egyre bensőségesebb egység felé bontakozik abban a mértékben, ahogy az ember a megszentelő kegyelemmel együttműködve törekszik a tökéletességre. A szentté válás útját is jelenti egyben ez a lelki fejlődési folyamat. Fontos benne a szentségek és a szent misztériumok (hitigazságok) kegyelmi ereje, mert általuk Krisztus és a Szentháromság misztériumában részesül az ember. Aki ezt az utat járni akarja, nem feledkezhet meg az aszkézisről, vagyis a bűntőlésről, az önmehtagadásról, a vezeklő gyakorlatokról. Tulajdonképpen mindannyian erre vagyunk meghívva, és állapotbeli kötelességeinktől meghatározottan járjuk a misztikus egyesülés útját, mindig Krisztus követésében. Aki ezt az utat komolyan veszi, életében mindent az istenszeretetet fog irányítani. A misztikus egyesülésnek rendkívüli formája a szentek egy részénél valósul meg. Ennek a megnyilvánulásai a lélek képességeinek az isteni szeretettel/az isteni akarattal való teljes egysége, mely olykor megmutatkozik a test képességeinek felfüggesztésében is (eksztázis, tehát lebegés vagy egyéb rendkívüli dolog lesz az illetőre jellemző). Hősies erőfeszítések, nagy szív-, értelmi és akarati tisztaság, lelki csönd, különleges felebaráti szeretet jellemző ezekre a szentekre.

Magyarországi Boldog Ilona 1200 és 1220 között született. Magyar származású volt. Domonkos-rendi szerzetesnővéreként élt Veszprémben, a Szent

Katalin – kolostorban. Amikor Árpád-házi Szent Margit (1242-1270) három éves volt, szülei a veszprémi domonkos nővérekre bízta 1245-ben. A hagyomány szerint ő lett Szent Margit nevelője a Szent Katalin – kolostorban. Nevelési feladatát nem a betűvetésre való oktatás és a kolostori szabályok magyarázása jelentette, hanem a lelki tapasztalatainak megosztása és a példamutatás a keresztény felebaráti szeretet gyakorlásában. Tulajdonképpen Szent Margitot ő indította el az életszentség útján. Margit életét, gondolkodásmódját nagyban meghatározta mindaz, amit Boldog Ilonától kapott. Boldog Ilona neveltjétől 1252-ben vált el, amikor Szent Margit a Nyulak-szigeti kolostorba került.

Boldog Ilonát úgy tartjuk számon, mint az első magyar stigmatizáltat. Rendtársai tanúsága szerint mindkét kezén és lábán, továbbá a jobb oldalán viselte Jézus Krisztus megváltói sebeit. Assisi Szent Ferenc (1181/1182-1226), aki a szentek közül először kapott stigmákat, 1224. szeptember 14-én, Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén nyerte el őket. Az öt megváltói sebet ő egyszerre kapta. Boldog Ilona stigmatizációjának évét nem ismerjük. Nővértársai vallomásából viszont tudjuk, hogy Szent Ferenc-től eltérően a sebeket nem egyszerre, hanem különböző időpontokban kapta. A stigmák akkor keletkeztek testén, amikor Jézus szenvedéséről elmélt. Az első sebet Assisi Szent Ferenc ünnepének éjszakáján, vagyis október 4-én kapta, a másodikat Szent Péter és Pál apostolok ünnepén, június 29-én, déltájban. A többi stigmájának keletkezési időpontjáról nincs adatunk. Az isteni bölcsesség megnyilvánulása, hogy egy-egy stigmatizáció mindig valamely fontos ünnephez kötődik. Ez a tény jól mutatja, hogyan függnek össze az isteni gondviselés rendelkezései. A csodálatos események ilyen módon is tanítanak minket. Stigmáit egyébként rejtegette a kíváncsiskodók elől, ahogy Szent Ferenc is, hiszen az öt Szent Seb nem e világi dicsőség szerzésére szolgál. Szemtanúk beszámolója szerint az öt megváltói seb halála előtt mind begyógyult.

A stigmatizáltak felhívják a figyelmünket Jézus megváltói szenvedésének rendkívüli fontosságára. Szent Bonaventura (1217-1273), aki kortársa volt Assisi Szent Ferencnek és Boldog Ilonának, a következőket írta Jézus szenvedéséről:

– aki Jézust komolyan tiszteli, részvételt van a szenvedő Megváltó iránt: ha ugyanis az Ő fájdalmai nem rendítenek meg minket, szívünk keményebb, mint a kőszikla;

– ne borzadjon meg az ember, hogy Jézusnak nyomdokain haladjon – beleértve a vele együtt való keresztre feszítés vállalását is;

– Jézus keresztdozata engesztelő áldozat volt, halála életre kelti a megholtakat;

– az Ő sebei szereztek nekünk gyógyulást (v. ö.: Iz 53, 5), ezért becsüljük meg Jézus keresztdozatát és legyünk bűnbánó lelkületűek. Tehát hálásnak kell lennünk Jézus Krisztusnak megváltói szenvedése miatt és méltóan kell élnünk a megváltás kegyelmeinek befogadására. Az első stigmatizált, Assisi Szent Ferenc a Szent Sebek elnyerése előtt nem sokkal azért imádkozott, hogy lelkében és testében érezze Jézus megváltói szenvedését, amennyire csak lehet, és azért is, hogy érezhesse szívében Jézus megváltói szeretetét. Tulajdonképpen Szent Ferenc a Szent Bonaventura által leírt lelkületet váltotta valóra: hálás volt a megváltásért és Jézus nyomdokain akart haladni. Boldog Ilona szintén szívesen elmélkedett Jézus szenvedéséről és tanítványa, Árpád-házi Szent Margit lelkiségének középpontjában is a szenvedő Jézus Krisztus állt. Érdemes Margitról megemlíteni, hogy Feketevasárnapról, vagyis Nagyböjt 5. vasárnapjától Nagyszombatig minden nap felolvastatta magának a passiót és magyarul olvastatta Krisztus szenvedését, mialatt nagyon sírt. A nagypénteki liturgia alkalmával pedig, amikor a pap felmutatta a keresztet, szintén hangosan zokogott. Szent Margitnál mindez nem hisztériás rohamokat jelentett, hanem azt, amit Szent Bonaventura megfogalmazott: részvétellel kell lennünk a szenvedő Jézus iránt és szenvedései miatt a bűnbánó lelkület gyakorlása az üdvös számunkra.

Boldog Ilonára jól illenek Jézus következő szavai: „ha valaki első akar lenni köztetek, legyen mindenkinek a szolgája” (Mk 10, 44) és az a jézusi mondat is, mely szerint az Ő tanítványait arról lehet megismerni, hogy szeretettel vannak egymás iránt (v. ö.: Jn, 13, 35). A Szent Katalin – kolostor előljárója is volt egy időben. Örömet azonban nem a parancsolgatásban és a másokon való uralkodásban lelte, hanem mások szolgálatában. Szívesen kiszolgált a nővértársait, előszeretettel vállalta akár a favágás nehéz munkáját is, nem húzódozott semmiféle feladattól, állapotbeli köteleltségtől. Amikor egy alkalommal a kápolnai imádság végére ért csak be a kápolnába sok feladata miatt, leborult imádkozni. A kápolnában sötét volt, viszont két gyertya kigyulladt. Erre a csodára rendtársai hálát adtak Istennek. Isten efféle csodákkal igazolta buzgalmát.

Ilona rendelkezett a prófétálás adományával is: megjövendölte például a tatárok betörését Magyarország területére.

A vakokat és egyéb betegeket érintésével meggyógyította, vagyis sok csodát tett már életében is. Gyógyító képessége bizonyosan összefüggött stigmatizáltságával és a szenvedő Jézus iránti tiszteletével. Izajás próféta azt

jövendölte Jézusról, hogy az Ő sebei szereznek nekünk gyógyulást (v. ö.: Iz 53, 5). Assisi Szent Ferencről a Szent Sebek elnyerése utáni időből feljegyezték egy csodát. Egy asszony kérte tőle, hogy nyolc éves fiát, aki már négy éve vízkórásban szenvedett, gyógyítsa meg. Szent Ferenc előbb imádkozott, majd kezét, amelyen immár az egyik Szent Seb rajta volt, rátette a gyermek hasára, mire a kisfiú azonnal meggyógyult. Ezenkívül más esetekben akár a Ferenc által érintett tárgyak, akár a keze által a betegek rajzolt kereszt hozott testi-lelki gyógyulást az embereknek.

Boldog Ilonáról azt is feljegyezték, hogy elszáradt virágok az ő érintésétől újra kivirultak. Ezen csodák pedig arra hívják fel figyelmünket, hogy Jézus megváltói szenvedése az egész teremtett világ helyreállításáért történt. A megváltói sebeket viselő Ilona kezének érintésétől a teremtett világ részét képező virágok újjáéledtek.

Gyakran megtörtént, hogy imádság közben teste a levegőbe emelkedett. Ilyenkor mennyei zenét hallott és annyi vigasztalás töltötte el, hogy teste nem tudta befogadni. Ezekben az esetekben elveszítette érzékelését és erőit. Egy éjszaka cellájában elragadtatásban imádkozott és a keresztről a megfeszített Jézus leszállt az érc corpusban, nővértársai pedig semmilyen erővel nem tudták Ilona öleléséből ezt az érc corpus kibontani. A következő nap dele körül elmúlt az eksztázis, és ő maga tette vissza a corpus helyére. Boldog Ilona tehát a misztikus egyesülésben a legmagasabb szintre, az önkívületi egyesülésig jutott el. Ilyen alkalmakkor Isten a külső érzékeket is hatalmába veszi: a test természetes adottságai megváltoznak. Tulajdonképpen a lélek teljes mértékben uralkodik a test felett, ezért lehetséges a lebegés vagy az, hogy az illetőt nem lehet megmozdítani. Ilonával is efféle dolgok történtek rendszeresen.

Szent Margit mesternője nagy tisztelője volt a szenteknek, akik közül számos megjelent neki és társalgott vele.

Az első magyar stigmatizált lelkiségét az Oltáriszentség iránti tisztelet szintén meghatározta. Ha időnként gyóntatójától nem kapott engedélyt a szentáldozásra, akkor maga Jézus Krisztus jelent meg neki és megáldozta.

Amikor haldoklott, Jézus a szentek nagy csapatával jött elébe. 1270. november 9-én költözött az örökkévalóságba.

Halála után közbenjárására számos csoda történt. A rendkívüli gyógyulások sokasága miatt a hívek szívesen látogatták meg a sírját. A török hódoltságig nagy tiszteletnek örvendett, sírja zarándokhelynek számított. A dominikánus apácák Veszprémből a törökök elől Körmentre menekültek. A Szent Katalin kolostor és Boldog Ilona sírja áldozatul esett a pogányok pusztításának.

A Domonkos-rend november 6-án ünnepli Boldog Ilonát. Boldoggá avatása hivatalosan nem indult el, ugyanakkor történtek előkészületek a boldoggá avatására még a középkorban. Erre bizonyíték az a tény, hogy a XV. század elején heves vita folyt a ferencesek és a dominikánusok között azzal kapcsolatban, hogy Sienai Szent Katalin (1347-1380), aki domonkos harmadrendi volt, vajon megkapta-e a stigmákat. A ferencesek akkor azt állították, hogy csak alapítójuk, Assisi Szent Ferenc kapta meg Jézus öt Szent Sebét, a domonkosok viszont azt, hogy Sienai Szent Katalin és mások is részesültek a stigmatizáció kegyelmében. Bizonyítékul a domonkos rend magyarországi tartományfőnöke, Gergely 1409-ben elküldte a velencei tartományfőnöknek, Tommaso Caffarininek Boldog Ilona életrajzát. A szöveg a kutatók megállapítása szerint még az Árpád-korban, a XIII. században keletkezett szemtanúk elbeszélése alapján, tehát egyértelműen megbízható forrás. Valószínűleg Ilona boldoggá avatási eljárását előkészítő vallomás-jegyzőkönyv átdolgozott változata maradt az utókorra. A szöveget egyébként a XX. század elején egy Robert Fawtier nevű francia kutató fedezte fel.

Magyarországi Boldog Ilona élete példakép a jócselekedetek és az állapotbeli kötelességek állhatatos végzésére, továbbá a szentségek buzgó vételére, az Oltáriszentség és a megváltás titkának tiszteletére, az alázatos viselkedésre. Egy olyan világban élünk, amikor sokan dologtalanul élnek, akkor sem dolgoznak, ha lenne számukra munkalehetőség; sokan pedig könnyen, gyorsan, lehetőleg munka nélkül és nem becsületesen akarnak meggazdagodni. A mostani történelmi helyzetben példaképünk lehet egy olyan szent, akitől távol állt az élőködés, a lustálkodás, és aki egész életét becsületesen végigdolgozta. A szorgalmas munka kedves Isten előtt, a szentté váláshoz elengedhetetlenül hozzátartozik. Mennyien vannak olyanok, akik családtagjaikon, munkatársaikon, vagy a rájuk bízottakon szeretnek uralkodni. Boldog Ilona életéből megtanulhatjuk, hogy becsüljük meg a rámbízottakat és legyünk szolgálatkészek, jóindulatúak. Árpád-házi Szent Margit is tőle tanulta a keresztény felebaráti tisztelet gyakorlását. Ma sokan nem becsülik a szentségeket: vagy nem élnek velük, vagy visszaélnak velük, mert nem tekintik azokat szent dolgoknak. Az első magyar stigmatizált azt tanítja nekünk, hogy a szentségek akkor válnak a javunkra, vagyis akkor segítenek minket az életszentségben, ha azokhoz hittel járulunk.

Ilona életében szépen megvalósult az értelmes arány a külső és belső tendenciák között, vagyis a lelki élet és a földi élet kötelességei között. Nekünk is tulajdonképpen szükségünk van arra, hogy megtaláljuk a helyes arányokat

életünkben: mennyit foglalkozzunk az Isten dolgaival, mennyit törődünk lelkünkkel és mennyit szánunk evilági kötelességeinkre.

Lelkiségünkbe illesszük bele az ő tiszteletét, imádkozzunk boldoggá avatásának befejezéséért, kérjük életünkre és hazánk életére közbenjárását!

Szederkényi László

(Engesztelők országos találkozója, 2016. október 22.)

Szűz Mária ünnepek/1.

Régóta nem kapható már a Szűz Mária ünnepek című összeállításunk. Gondoltuk, jó lenne egy kicsit feleleveníteni, hogy Egyházunk Mária ünnepei mire is épülnek. Most a január-februárra eső ünnepeket ismertetjük.

január 1. Szűz Mária, Isten Anyja

Az újév ünneplésének története a pogány világba nyúlik vissza. Mivel a pogányság mulatozással, sőt kicsapongással ünnepelte az idő fordulását, az egyház sok helyen böjtöt rendelt el, *engesztelési nappá*, majd *Szűz Mária emléknapjává* tette.

A VII. században inkább karácsony nyolcadaként ünneplik, háttérbe szorítva a Mária-ünnep jelleget. Rómában „*az Úr körülmetélése*” és a „*karácsony nyolcada*” elnevezés a XIII.-XIV. század óta együtt szerepel. Mivel ez az Úr névadásának napja, így *Jézus nevének ünnepévé* is lett.

A II. vatikáni zsinat utáni naptárreform az ősi római szokást állította vissza, és Mária-ünneppé tette Szűz Mária istenanyaságának főünnepeként. (Ehhez utóbb még a béke világnapjának gondolatát is hozzákapcsolták.)

Az éveket az Úr megtestesülésétől számítjuk, s így az „Anno Domini” egyúttal Mária istenanyaságára is utal, vagyis arra az új korszakra, mely az üdvösség ideje.

Könyörögjünk! Istenünk, te Mária szűzi anyasága által örök üdvösséggel ajándékoztad meg a világot. Engedd, kérünk, hogy Isten Anyjának közbenjárását mindig érezzük, mert tőle kaptuk Fiadat, az élet szerzőjét. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökön-örökké. Amen.

február 2. Gyertyaszentelő Boldogasszony (Urunk bemutatása)

Az ünnep eredete: A keleti liturgiában Hypapante (= találkozó) néven már a IV. században megtartották, s hamarosan elterjedt a nyugati egyházban is.

A bemutatás ünnepe: Mária karácsony után 40 nappal a mózesi törvényben előírt módon bemutatta a jeruzsálemi templomban a tisztulási áldozatot, s gyermekét följajánlotta Istennek.

A találkozás ünnepe: Jézus születésekor csak a csodálkozó pásztorok képviselőjében találkozott választott népével. Ma a szent törvények értelmében találkozik a templomban a papsággal és a prófétákkal (Simeon, Anna), a maga örök papságának és prófétai méltóságának előre hirdetőivel és előképeivel. Alázatosságból és az emberi természet teljes fölvetelének megmutatására vállalja az előírt szolgálatot, de valójában az ő jelenléte szenteli meg a szent helyet, ezáltal lesz teljessé a Sion-hegyi templom szerepe a történelemben.

A beteljesedés ünnepe: A babiloni fogság után a próféták azzal vigasztalták a népet, hogy az újjáépült templom ugyan nem lehetett oly szép, mint a Salamon által épített régi templom, de sokkal nagyobb kitüntetésben lesz része: a várva-várt Messiás itt fog megjelenni. Ma valóban megjelenik templomában az Úr, Simeon és Anna személyében a választott nép boldogan fogadja azt, akire a századok vártak.

Az egyház ünnepe: Eddig a karácsonyi kisdedit a szent család zártságában szemléltük. Most eljön, hogy boldog örömben találkozzék a teljes közösséggel, az egyházzal. Az ünnepi liturgia legmélyebb gondolata az, hogy e napon találkozott össze a Vőlegény (Jézus) és a menyasszony (az egyház). A templom most lakodalmassá válik, melyben együtt ünnepeljük ezt a találkozást.

A fény ünnepe: A gyertyaszentelés és a gyertyás körmenet az ünnepi fények felvonulása. A gyertyák fénye Máriát is ünnepli, mert ő hozza a templomba a „népek megvilágosítására” szolgáló igazi Fényt.

Könyörögjünk! Mindenható, örök Isten, egyszülött Fiadat ma emberi testünk valóságában mutatták be templomodban. Tisztítsd meg szívünket, hogy méltók legyünk egykor mi is megjelenni előtted. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökön-örökké. Amen.

február 11. A Lourdes-i Boldogságos Szűz Mária

Az egyetlen Mária-jelenés, amelyről a római miscikönyv megemlékezik. Bernadette Soubirous-nak Lourdes-ban 1858. február 11-én, a Gave folyó mellett lévő barlangban jelent meg Szűz Mária, aki önmagát „Szeplőtelen Fogantatás”-nak nevezte. Alapvető üzenete: bűnbánat és imádság a bűnösökért valamint a rózsafüzér imádkozásának ajánlása.

Könyörögjünk! Irgalmas Istenünk, vedelmezz minket, mert gyöngék vagyunk. A szeplőtelen Istenanya hathatós közbenjárására add, hogy felkeljünk bűneinkből, akik az ő emlékezetét ünnepeljük. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökön-örökké. Amen.

Ima Árpád-házi Szent Margitához

Oh, boldog Szűz Szent Margit, ki a világ fényét és pompáját megvetvén és elhagyván a királyi udvart, a csendes kolostor falai közé vonultál, a szegénységet szeretted, minden szolgáló munkát örömmel végeztél és testedet éjjel-nappal sanyargattad, légy kérlek Istennél szószólóm, hogy én is ne a világnak, hanem Istenemnek éljek a te szent példád szerint. Születésed után azonnal boldogabb napok derültek föl a tatárok által elpusztított hazánk egén, légy kérünk mennyben közbenjárónk, hogy édes hazánkat el ne pusztítsa a hitetlenség, az erkölcstelenség és a lázadás rettenetessége. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Amen.

Mária- kegyhelyek

Pesti ferencesek

Sok ezer hívő megfordul a pesti ferences szerzetesek Alkantarai Szent Péterről elnevezett templomában, de kevesen tudják, hogy egyik kápolnájában kegyelemkép, újabb szóhasználat szerint kegykép várja a Boldogságos Szűzhöz és Szent Fiához bizalommal fordulókat. A kegykápolna oltárképét a Krisztina-városi plébánia templom kegyképe ihlette. A gyermekét tápláló Madonna ábrázolása az észak-itáliai Re falucskában található Vérehulló Szűz Mária kegyképre megy vissza; s itt, Pesten 1743 óta várja a pestisjárványok idején különlegesen tisztelt Maria Lactans (tápláló Mária) a híveket. Ne felejtse el a kedves olvasó, hogy a kép készültekor s még utána is sok évtizeden keresztül nem kötötte össze híd Budát és Pestet, főként télen volt veszélyes az átkelés. Tehát az innessé part hívei ide zarándokoltak, s nyerték el a Boldogságos Szűz Mária közbenjárását, isteni Fia áldását. A kép felirata magyarul: Az Anya ölben trónol az Atya Bölcsessége. Ne felejtsük el legközelebbi látogatásunkkor a belvárosi pesti ferences templomban e kegykép előtt is imádkozni szereteteinkért, és édes magyar hazánkért.

Török József

Szentírási imádság papokért

Örök Főpapunk! Szent Pál megrajzolta tanítványának, Timóteusnak a Szíved szerinti pap képét. Add, hogy ez a kép látható legyen felszentelt szolgádon.

Add Urunk, hogy a lelkipásztorokat eltöltse a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és őszinte hitből fakadó szeretet (1Tim 1,5).

Add Urunk, hogy papjaid igazán Isten emberei legyenek; kifogástalanok, józanok, megfontoltak, mértéktartók, a tanításra rátermettek, megértők, békeszeretők, nem anyagiasság, olyanok, akik tiszta lelkiismerettel őrzik magukban a hit titkát (1Tim 3,1-9).

Add Urunk, hogy híveikkel egyetemben igaz életre, hitre, szeretetre és békességre törekedjenek; az oktalan és értelmetlen viták elől térjenek ki; legyenek mindenkire barátságosak, a tanításban ügyesek és türelmesek, az intésben szelídek (2Tim 2,22-25). Egyszóval tökéletesek legyenek és minden jóra hajlók (3,17).

Add Urunk, hogy a Szentírás legyen az útmutatójuk ahhoz, hogy a Krisztus Jézusba vetett hitben az üdvösségre jussanak és másokat is odajuttassanak (2Tim 3,15).

Add Urunk, hogy el ne hanyagolják magukban a kegyelmet, amelyet a papságra avató kézföltétel által nyertek. Ügyeljenek magukra és a tanításra, legyenek állhatatosak, hogy előhaladásukat mindenki lássa (1Tim 4,14-16). Élesztgessék magukban Isten kegyelmét, az erő, a szeretet és a józanság lelkét, ne szégyeljenek tanúságot tenni az Úr mellett, vállalják az evangéliumért a szenvedéseket, az Isten erejében bízva (2Tim 1,6-9).

Add Urunk, hogy meneküljenek a gazdagság vágyától, a sok esztelen és káros kívánság kelepséjéből, amelyek romlásba és kárhozatba döntenek az embert; törekedjenek inkább igazságos lelkületre és tekintsek az igénytelenségből kisért jámborságot a nyereség bő forrásának (1Tim 6,9,11,6).

Add Urunk, hogy eszményük az a tanítás legyen, amelyet Krisztus Jézus hitében és szeretetében az Egyháztól vettek, s a bennük lakó Szentlélek erejével megőrizték a rájuk bízott kincset (2Tim 1,13-14).

Add Urunk, hogy bátran hirdessék a evangéliumot, érveljenek, intsenek, buzdítsanak nagy türelemmel és hozzáértéssel; maradjanak mindenben megfontoltak, töltsék be szolgálatukat (2Tim 4,1-5).

Add, hogy jó harcot harcoljanak, a pályát végigfussák, a hitet megtartsák, s add meg nekik végezetül az igazság győzelmi koszorúját, mindazokkal együtt, akik örömmel várják eljöveteledet (2Tim 4,7-8). Ki élsz és uralkodol mindörökké. Amen.

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Ima, szenvedés, ráhagyatkozás

„Hányszor ismételted neked, maradj mindenkor Szívemben, és ne félj semmitől. Ne aggódj soha, még Mozgalmam miatt sem. Tőled csak imát, szenvedést és teljes ráhagyatkozást kérek.

Az elmúlt napokban nem kívántalak próbára tenni. Oly kicsiny vagy és így egészen az enyém, hogy az Édesanya egyetlen pillanatra sem hagyhat téged egyedül...”

Az üzenet első részében a Szűzanya kedvesen biztatja Gobbi atyát, hogy maradjon az alázatos ráhagyatkozásban, és ne aggódjon soha. A Szűzanya kérése, hogy csak imát, szenvedés és teljes ráhagyatkozást kér. Ez ránk, hívekre is vonatkozik. Ezek révén vált Gobbi atya olyan kicsinnyé, mely a Szűzanya megkülönböztető szeretetét érdemelte ki. Valljuk be, nehéz vállalni, hogy életünk vezérelve az ima, a szenvedés és a teljes ráhagyatkozás legyen. Annyi mindent szeretnénk önmagunk elképzelése szerint szépen intézni, rendezni. És a Szűzanya csak annyit kér, hogy imádkozzak és szenvedjek. A szenvedéseimet imádságos lelkülettel felajánlva viseljem, szeretetben. A szenvedésem lehet testi és lelki szenvedés egyaránt. Néha a lelki szenvedéseket nehezebb elviselni, mint a testieket. De ha igyekszem nap mint nap ráhagyatkozásban élni, akkor ezeket is könnyebb megcselekednem.

„Éreztetni kívántam veled annak a nagy keserűségnek egy kis cseppjét, amely Szívemet elárasztja sok szegény papfiam miatt. A sátán már teljesen birtokba vette őket...”

Szegény fiaim, mennyi gondot okoznak nekem!

Fiam papjai ők és Fiamban már nem hisznek többé, folytonosan elárulják. Arra hivatott papok, hogy a kegyelem szolgálói legyenek, és már megszokásból élnek a bűnben: életük a szentségtörések szakadatlan láncolata. Az üdvösség

Evangéliumának hirdetésére küldetett papok, és most tévedések hirdetőivé váltak. Sok lélek megmentésére rendelt papok, és mennyi-mennyi lelket vezetnek a kárhozat útjára!

Ez az az óra. Amikor a pusztulás utálatossága valóban azon van, hogy behatoljon Isten szent templomába.

Többé már nem a föld sói, hanem ízét vesztett só, romlott és undort keltő só, egyedül arra való, hogy kiszórják a földre, és mindenki rátaposson. Többé már nem tartóra tett fények, csupán sötétség, amely még sötétebbé teszi az éjszakát.

Mindnyájan betegek e szegény papjaim, mert a Sátán hatalmába kerültek...

Szeretett fiam, hogyne merülne el Szívem a fájdalom végtelen tengerében?”

A Szűzanya kemény, de tiszta szavakkal tárja fel, hogy elég sok pap testvérünk, akik szent életre kaptak hivatás, eltévlyedtek papi szolgálatuk közben. Nagyon kemény szavak ezek, hogy a „sátán már teljesen birtokba vette őket”. Papjainkat figyelve valóban viszonylag gyakran találkozunk furcsa megnyilatkozásokkal, furcsa viselkedéssel, vagy furcsa dolgok támogatásával papjaink részéről. Ezeket a finom jeleken keresztül nyilvánul meg az, amiről a Szűzanya beszél ebben az üzenetében. Ezeket a tévesnek nevezhető (illetve nevezendő) dolgokat, cselekedeteket általában szépen meg lehet indokolni, hogy miért is fér bele mégis Egyházunk dolgaiba, valóban azonban itt leginkább az evilági megfelelést láthatjuk fő mozgatórugónak. És sajnos erre csak azt lehet mondani, hogy Jézus a búcsúbeszédében megmondta, hogy evilág fiai ki fognak vetni maguk közül, ha valóban Istenhitben élünk. Tehát ha evilághoz igazodunk, akkor egyértelműen távolodunk az igaz Istenhittől. Jézus sosem igyekezett evilági dolgokhoz igazodni, azonban az evilági dolgokhoz ragaszkodókat nem mulasztotta el elmarasztalni, jelezni feléjük, hogy rossz úton járnak.

A Szűzanya panaszaiban szerepel, hogy ezek a tévúton járó pap testvéreink félrevezetik a rájuk bízottakat. Panasza közben meg is nevezi a Szűzanya ennek igazi okát: „Ez az az óra. Amikor a pusztulás utálatossága valóban azon van, hogy behatoljon Isten szent templomába.” A „pusztulás utálatossága” nem más, mint a sátán és csatlósai. A sátán igen jól ismeri azt a régi gyakorlatot, hogy ha sikerül a pástort rossz irányba állítani, ha sikerül a pástort rávenni arra, hogy rossz irányba haladjon, akkor az egész nyáj is rossz irányba fog haladni. Hiszen a nyájnak jellemzően nem feladata az, hogy kritizálja pásztorát,

hanem az, hogy haladjon utána. Ezért is kapjuk a pásztorokat, a papokat, hogy a vezetésükre tudjunk hagyatkozni. És most, „ebben az órában” szembesülünk kell azzal, hogy egyes pap testvéreink, egyes pásztorok inkább hallgattak a sátán szavára, mint az Isten szavára, és ezért rossz irányba sodorják a rájuk bízottakat. Ez a ma hívóinek igen nagy kihívás, hiszen ezzel új feladat elé állítodunk. Meg kell ítélnünk igaz ítélettel (v.ö. Jn 7,24), mérlegelünk kell, hogy papunk mennyire jár jó úton vagy netán elsodródott-e? (A megítélés, mérlegelés nem egyenlő az elítéléssel, amely egyedül Isten dolga.) És egyre fontosabb feladatunk, hogy imádkozzunk, böjtöljünk pap testvéreinkért. Az igaz úton maradottakért azért, hogy aki áll, az el ne essen, az eltévelyedett papokért pedig azért, hogy Isten kegyelméből vissza tudjanak téni a jó útra. Tehát több irányúan cselekednünk kell!

Az üzenet folytatásában a Szűzanya is ezeket mondja. Bízta a szerető odafigyelésre, áldozathozatalra papjainkért. Hiszen papok nélkül nincs Egyház! Papok nélkül nincs áldozat (szentmise) bemutatás!

„Mozgalmam papjai, ti, Fájdalmas Szívem szeretett fiai mit kellene tennetek mindezen papok megmentésére, akik igen betegek és annyira rászorulnak anyai segítségemre?

Segítsétek őket anélkül, hogy ítélkeznétek felettük. Mindenkor szeressétek őket. Ne ítéljétek el őket, nem rátok tartozik. Szeressétek őket szenvedésetekkel, tanúságtételetekkel, jó példátokkal.

Adjatok példát nekik azzal, hogy külsőleg is megvédték méltóságokat: ti ne vessétek le soha a papi öltözetet, ezzel is engedelmeskedve Fiam helytartója, a pápa sokszor kinyilvánított akaratának.

Imádkozzatok értük, az ima nagy erejére van szükség ahhoz, hogy Jézus Szívétől elnyerjük e szegény fiaim megtérését és hibájuk beismerését. Titeket választottalak ki annak érdekében, hogy Szeplőtelen Szívem győzzön a világban. De ez a diadal sok szegény eltévedt papfiam megmentésével kezdődik.

Alkossatok szüntelen ima- és szeretetláncot, hogy kiesdjétek megmentésüket, és hogy főleg Szeplőtelen Szívem váljék számukra a legbiztosabb menedékké.”

Egy tévúton járó ember számára igen hosszú az út ahhoz, hogy a Szűzanya Szeplőtelen Szívének menedékébe jusson. Ehhez nagyon sok ima és áldozat felajánlása szükséges. Nem véletlen, hogy a Szűzanya „szüntelen ima- és szeretetláncot” kér tőlünk. Ez természetes, hogy nem csak a hitükben talpon maradt papoknak, hanem a hívőknek is szól. Nekünk is folyamatos, szeretettel

áthatott imaláncot kell alkotnunk, kilencedek sorozatát, mindennapos imádságot papjainkért, hiszen napjainkban egyre erősebb a sátáni kísértés. Természetes, hogy azokat az embereket erősebben kísérti a sátán a legalattomosabb, legkevésbé észrevehető módokon, akik kiemelt szerepben vannak, akikre emberek lelke van bízva. És az emberek elég nagy része alázat hiányban szenved, mert a média, a körülöttünk levő világ az alázat ellen nevel. „Valósítsd meg magad”, „ennyi igazán jár neked”, „mindenről nem mondhat le” stb. stb. És az időnk is igyekszik elrabolni az ellenfél, hogy ne jusson időnk Istenre. Gondoljunk bele, hogy az egyszerű hívőt is nap mint nap mennyi támadás éri ezekben. Papjainkat biztos, hogy több, mint minket! Ne akarjunk követ dobni rájuk, hanem alázattal, szeretettel foglaljuk őket imáinkba!

„Szenvedjétek együtt a pápával, a püspökökkel, a hűséges papokkal. A kereszt, amit ma Jézus kérésére hordoznotok kell, az hogy olyan papatestvérek között kell élnetek, akik többé nem hisznek, akik többé már nem élnek az Evangéliumot, hanem elárulják, akik hűtlen szolgák és ennek ellenére az Egyházban maradnak a hűtlenség kiszolgálására...”

E botránynak még mélyülnie és súlyosbodnia kell. Szükséges, hogy egyre több szenvedésre kapjatok meghívást, mert egy napon általánossá válik az Egyházban az Evangéliumtól való teljes eltávolodás, még a szabadító tisztulás előtt.

Ezért ne törődjétek többé az időpontokkal, ne számláljátok ki győzelmek napját sem.

Éljétek rámhagyatkozva és bizalomban, mint Szeplőtelen Szívemben élő kicsinyke fiaim.” (1975.07.09.)

A Szűzanya teljesen konkrét imát kér az igaz hit útján maradt papokért, püspökökért, papáért. Egyben jelzi azt is, hogy ezek az Istennek szentelt emberek szenvednek a hitehagyás látványa, érzése miatt. Nekünk támogatni kell őket ezen lelki szenvedéseik vállalásában! Támogatnunk kell a rejtekben szenvedő papjainkat, püspökeinket, emeritusz papánkat.

Igen kemény szavak hangzanak el a Szűzanyától! Bízta minket az odaadó folyamatos, szeretettel átítatott imára az eltévelyedett papok megmentéséért, de egyben jelzi is, hogy ez a tévelygés egyre mélyülni fog, egyre szélesebb körben fogjuk tapasztalni. 1975. óta néhány év eltelt, és azt hiszem ezt a jövődőlést nem tudjuk megcáfolni...

Kemény szavak ezek: „egy napon általánossá válik az Egyházban az Evangéliumtól való teljes eltávolodás.” Felmerülhet bennünk a kérdés, hogy akkor

még egyáltalán hívjuk-e Egyháznak Egyházunkat. Igen, természetesen igen, hiszen a pokol kapui nem vesznek erőt Egyházunkon. De Jézus nem tett ez az ígéret mellé létszámot. Nem mondta meg, hogy az igaz Egyházhoz 100.000, 1 millió vagy 1 milliárd ember fog tartozni ebben az időben. Inkább feltette a kérdést: „vajon találok-e hitet még, amikor visszajövök?”

Emlékezzünk vissza, hogy amikor Jézus arról beszélt, hogy keresztre fogják feszíteni, akkor Péter tiltakozni kezdett, hogy ez nem következhet be. És Jézus mit válaszolt? „Távozz tőlem sátán!” Ezzel egyértelműen jelezte, hogy ami meg van jövendő, annak be kell következnie. Természetes, hogy emberileg reménykedünk, hogy hátha mégsem. De ez nem így szokott történni. Tehát ne szörnyülködünk azon, hogy Egyházunkban eljön az ideje az Istentől való teljes eltávolodásnak, hanem ráhagyatkozó szeretettel imádságban vállaljuk az ezzel kapcsolatos lelki szenvedéseket. Tartsunk ki! Ne adjuk fel! Olyan nincs, hogy „úgyis mindegy”. Ne adjuk fel a küzdelmet, hiszen a Szűzanya azzal folytatja, hogy mindezek az előtt következnek be, mielőtt „még a szabadító tisztulás” eljön. Jön szabadító tisztulás!

Sokan úgy érzik, hogy ez már eléggé közeledik, de valóban nem az a dolgunk, hogy az időpontokkal foglalkozunk, számolgassuk a napokat, hanem az, hogy a mindennapi küzdelmünket becsülettel, a lehető legjobban ragaszkodva az igaz hithez megtegyük. Imádságban, szenvedésben, ráhagyatkozásban. Isten nagyobb dicsősége!

Merjünk elég kicsik lenni Isten előtt! Vegyünk példát Szűzanyától. Az ő alázata tökéletes volt, ezért születhetett meg benne Jézus. Bennünk is olyan mértékben „születhet meg” Jézus, amilyen mértékben alázatosak tudunk lenni. Küzdjünk érte nap mint nap, ráhagyatkozva, bizalommal kérve ebben is a Szűzanya segítségét! Imádkozva, szenvedést vállalva, ráhagyatkozva az égiek vezetésére!

*Jánosy Gábor
(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)*

A r ó z s a f ü z é r

A kis dolgokban felfedezni a Teremtő Istent

A Szűzanya 2016. november 25-i üzenete

„Drága gyermekek! Ma is arra hívlak benneteket, hogy térjete vissza az imához. Ebben a kegyelmi időben Isten megengedte nekem, hogy a szentség és az egyszerű élet felé vezesselek benneteket, hogy felfedezétek a kicsi dolgokban a Teremtő Istent, beleszeressetek és életek hálaadás legyen a Fölségesnek mindazért, amit Ő ad nektek. Gyermekeim, az életek legyen ajándék mások számára a szeretetben és Isten meg fog áldani benneteket, ti pedig érdekel nélkül, Isten iránti szeretetből tegyetek tanúságot. Veletek vagyok és mindnyájatokért közbenjárom Fiaimmal. Köszönöm, hogy választatok hívásomra.”

A Boldogságos Szűz Mária a Magnificat-ban felkiált: „...szívem ujjong megváltó Istenemben, mert tekintetre méltatta alázatos szolgáló leányát” (Lk 1, 47-48). Mária hálaénekében a legerőteljesebben ismerhető fel Isten munkálkodása. Ezt az Isteni működést tapasztalta meg élete folyamán Szűz Mária. Ő is kicsi volt és alázatos. Emberi szemmel nézve teljesen átlagos názáreti lánynak látszott. De Isten tekintete más, mint az emberé. Isten Gábor angyal által közelítette meg, názáreti életének mindennapjaiban és munkájában. Isten olyan valamire hívja meg, ami meghaladja az emberi erőt és értelmet. Ő sem értelemmel fogta fel, de szívvel és hittel fogadta el. Életét egyszerűen élte, egy átlagos család minden gondjával és nehézségével.

Már eddig is sokszor, és ebben az üzenetében is az egyszerű és alázatos életre hív. Szűz Mária jól tudja, hogy Isten hogyan nyilvánul meg legerőteljesebben a mindennapok kicsi dolgaiban. Mi Istent a magasságokban keressük, Ő pedig a kicsikben van jelen. Ez fog történni ezen a karácsonyon is. Isten a kicsi és alázatos betlehemi gyermekben jött el közénk. Senki sem ismerte fel, csak a kicsi és az egyszerű emberek és azok, akik az igazságot és az élet értelmét keresték.

Isten közénk jön és letről, és nem fentről tekint le ránk. Csak egyszer volt, amikor Isten a magasból tekintett le ránk, mégpedig, amikor a kereszten függött. A Szűzanya édesanyaként ilyen kicsiségben és egyszerűségben szeretne vezetni bennünket. Isten elrejtőzik azok arca mögé, akikkel naponta találkozunk. Isten lehajol, hogy megmossa lábunkat és szívünket. Isten engedi keresztre feszíteni magát, és magára veszi minden bűnünket és szégyenünket. Isten még inkább megalázza magát akkor, amikor eucharisztikus kenyérré lesz, amellyel táplál minket.

Ezzel a logikával vezet bennünket Mária egyszerű, édesanyai szavai által. Ő hozzánk hasonló életet élt, nem a felhőkben, hanem két lábbal a földön. Szívében megőrizte és elgondolkodott azokról az eseményekről, amelyeket Jézussal együtt élt meg.

Az egyszerűségben életbölcseesség rejtezik. Mária olyan egyszerű, amelynek szavai is. Ha létezne más út Istenhez, Mária felfedte volna számunkra.

Tanuljunk tőle és édesanyai szívétől, hogy bölcs szívre tegyünk szert, amely felfedezi, milyen kevés szükséges a boldogsághoz és, hogy a kicsi dolgokban rejlik a megelégedettség és az élet teljessége.

Imádság

Szűz Mária, Te, aki földi életedet olyan gondokkal és félelmekkel élted meg, melyek a mi életünket is kísérik, légy a mi közbenjárónk és Édesanyánk. Könyörögd ki számunkra a nyitott szív kegyelmét, amely el tudja fogadni a kicsi dolgokat és belátja azt, hogy az ember számára a boldogságot, a békét nem a tárgyak adják, bármennyire is értékesek azok. Ezekben a szent napokban különösen kérlek családjainkért, hogy se karácsony, se a kis Jézus ne menjen el mellettünk észrevétlenül. Köszönjük Neked, Édesanyánk, hogy nem mondasz le rólunk, hanem továbbra is türelmes vagy velünk és az Istennel való egyszerű élet teljességére hívsz bennünket.

M.M

fordította: Sarnyai Andrea